

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

19. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2005

Derfor vil politikerne afvikle velfærden

Socialdemokraterne har fået en ny formand, som har gjort det til en dyd at "snakke om" beskæring af førtidspensionen, folkepensionen og andre velfærdsgoder.

Både socialdemokratiske, radikale og borgerlige politikere påstår, at det er nødvendigt, fordi der i fremtiden bliver flere ældre, som skal forsørges af færre unge.

Hvad de selvsamme politikere derimod ikke vil snakke om, er, at de færre unge danskere tillige skal forsørge et voksende antal udenlandske unge, som ganske enkelt mangler evnen og viljen til at bidrage til samfundshusholdningen.

For de pågældende politikere er forsørgelsen af de udenlandske unge vigtigere end forsørgelsen af vore egne gamle.

Derfor skal der nu skæres ned på efterløn og folkepension.

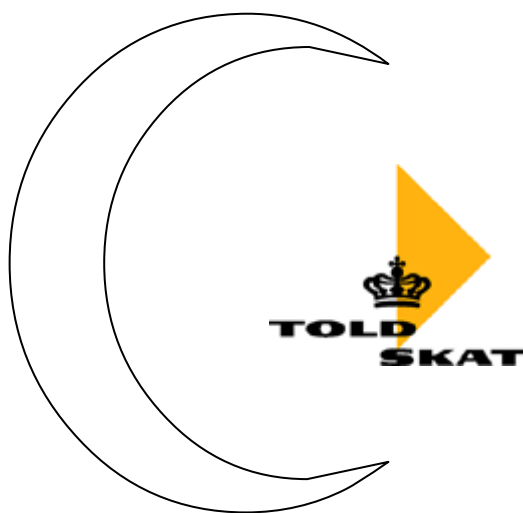
En undersøgelse, som Integrationsministeriet har udarbejdet på foranledning af Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti, illustrerer på bedste vis problemet. Af de 321 unge palæstinensere, som De Radikale, Socialdemokraterne og SF i 1992 gav opholdstilladelse ved særlov, lever de 238 i dag på offentlig forsørgelse.

Velfærdskommissionen har fornylig udgivet en rapport, ifølge hvilken indvandrere fra mindre udviklede lande hver koster det danske samfund 2,6

mill. kroner over et livsløb.

Der er imidlertid nogle indvandrere, som er dyrere end andre.

Rapporten viser nemlig, at indvandrere fra mindre udviklede lande så som Kina, Filippinerne, Vietnam og Sri Lanka har en erhvervsfrekvens, som er næsten på højde med danskernes.

Privat optjent velstand, opnået gennem produktivt arbejde, konfiskeres gennem beskatning. Genudbetaling af inddreven skat kaldes "velfærd" - hvor kommer pengene fra og hvem tilgår de?

Den laveste erhvervsfrekvens – og dermed også den tungeste byrde på det danske samfund – findes blandt indvandrere fra de muslimske lande Afghanistan, Syrien, Irak, Libanon og Somalia. Disse indvandrere udgør derfor en økonomisk belastning, som er betydeligt større end 2,6 mill. kr.

2,6 millioner kroner er et meget stort tal, men sandsynligvis er den reelle udgift betydeligt højere. Har man mon husket at medregne udgifterne til vagter og videoovervågning i tog, busser og indkøbscentre? Overrepræsentationen i fængsler og psykiatriske hospitaler? Politis og socialarbejders mandsopdækning af "etniske" unge, voldsom fravær? osv.?

Næppe.

Med sådanne udgifter til "kulturel berigelse" siger det sig selv, at det er nødvendigt at påbegynde velfærdssamfundets afvikling.

I en globaliseret verden har danskerne ikke en kinamands chance for at konkurrere med dygtige kinesere, indere og andre, når vi samtidig skal forsørge voksende skarer af unge muslimer.

Skal danskerne klare sig i den globaliserede verden, skal der sættes på effektivitet og viden.

Men problemets løsning forhindres af, at politikerne fra de gamle partier, som i sin tid skabte velfærdssamfundet, hellere vil nedlægge det igen, end at indrømme, at de seneste 30 års udlændingepolitik var en skandaløs fejltagelse.

Imidlertid er en omfattende repatriering af ikke-integrerbare befolkningsgrupper det eneste, der kan redde velfærdssamfundet fra sammenbrud.

Tiden er kort!

H. V.

Og de lægger planer ...

Gennem planøkonomiske tilskud ønskes de fremmede bragt i arbejde gennem halv- eller heloffentlig ansættelse. Men alt er finansieret ved en skatteopkrævning, der presser lønnen op og konkurrenceevnen ned. Læs mere på

side 4

De konservative "fodslæbere"

Hvornår opløses Det konservative Folkeparti, så dets repræsentanter og vælgere kan gå til De Radikale, Venstre eller Dansk Folkeparti, hvor de hører hjemme? Læs Peter Neerup Buhls analyse på

side 6

Behøves Den Danske Forening?

Hvorfor være medlem af DDF, når et politisk parti på glimrende vis arbejder for foreningens synspunkter i folketinget? DDF-styrelsesmedlem Niels Bach Jensen giver dig gode og tungtvejende grunde til at slutte op om DDF - læs

side 15

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 28. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),
sunedalgaard@hotmail.com
Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 46 36 66 66
h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård
tlf. og fax 32 55 18 02
mobil: 26 47 21 77

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)
mobil: 25 89 12 00 (indtal besked), otier@privat.dk

Niels Bach Jensen
tlf. 26 56 54 69,
niels.bach.jensen@internet.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:
Afdelingsforstander P. H. Bering,
tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,
tlf. 97 42 91 31

Studerende Henrik Sørensen,
tlf. 98 16 48 75

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Bedøvende trylleord

Modstanden mod den seneste menneskealders masseindvandring til Danmark af vildtfremmede mennesker fra alverdens lande, kulturer og religioner er af denne udviklings bagmænd og tilhængere blevet mødt med alskens forbandelser og slagord, som skulle tjene til at gøre modstanderne til afskyelige og moralsk nederdrægtige personer, som ingen rettænkende mennesker kunne have noget med at gøre. Racisme og racister var i mange år et af trylleordene, som i sig selv afgjorde sagen og holdt modstanderne uden for enhver saglig debat med de rettroende. Menneskefjender, fremmedhadere, ikke stuerne, ja endog nazister var andre fra arsenalet af skældsord. Længe beholdt disse trylleord deres magiske kraft. På det seneste har flere af dem nok mistet en del af deres slagkraft og høres ikke mere så meget i propagandaen. Men andre mere afdæmpede er kommet til i stedet og anses vist i dag for at være nok så virksomme i debatten til at bedøve den menige danskers tvivl eller uvilje over for fremmedinvasionen.

Af de nye trylleord er *konventioner* og *integration* nok blandt de hyppigt brugte. Disse fine fremmedord høres i tide og utide. Det første af dem mest som forklaring og forsvar for de herskende tilstande, det andet som bodemiddel for de misforhold, disse så uomtvisteligt har medført. De anses åbenbart for at være så overbevisende og tvingende, at de kan bringe det meste af den standende debat om hele fremmedpolitikken til tavshed og stemple modstanderne af denne som enten uvildende fanatikere eller uforbederlige sortseere og fornægtere af den rette humane løsning på problemerne ved den hidtidige masseindvandring og dens nuværende fortsættelse i formindsket skala.

Det er iøjnefaldende, at hele denne dyrkelse af de to begreber som nærmest hellige ord, der ikke må betvivles eller drøftes, søges holdt helt uden for almindelig vurdering af deres almene eller specielle holdbarhed og naturlige anvendelighed i den foreliggende sammenhæng. Det bør undre, da det jo i mange sammenhænge er udførligt påvist, at de er i høj grad diskutabile. For konventionernes vedkommende er det bl.a. her i bladet flere gange påvist, at disse ofte er forældede eller gennemført med et flertal af lande, hvoraf adskillige ikke ville drømme om selv at overholde dem. Om den såkaldte integration gælder, at den ofte står i grell modsætning til grundlaget for de fremmedes ophold her og strider mod hovedregler i selve den konvention, som de fleste af dem har påberåbt sig. Men det søges ganske forbigået og fortrængt fra den politiske debat.

Virkeligheden er jo, at de fremmede i stort omfang hverken ønsker eller evner at blive integreret i det danske samfund, men at leve i deres egne ghettosamfund her, blot helt eller delvis forsørgt af værtsfolket. Da de fleste antagelig har fået opholdstilladelse som påståede forfulgte flygtninge, kan de efter flygtningekonventionen ikke længere påberåbe sig opholdsret, når asylgrunden er væk, hvilket utvivlsomt for de flestes vedkommende er tilfældet. De burde derfor vende hjem eller hjemsendes til deres egne lande eller områder og slet ikke søges integreret eller have fortsat opholdstilladelse endsiges dansk statsborgerskab.

Dette er, hvad der burde ligge i brugen af ordene konventioner og integration. I stedet søges de brugt som indiskutable, nærmest hellige begreber, der åbenbart skal virke på danskerne som bedøvende trylleord.

S. D.

Frihedsrettigheder kaldes teoretisk for negative rettigheder, fordi de er defineret negativt som fravær af andres tvang (...)

Motsat forholder det sig med sociale rettigheder, fordi andre skal gøre en aktiv handling for at opfylde dem.

Derfor er det kloget at begrænse menneskerettighederne til de negative rettigheder, der ikke involverer økonomi. Frihedsrettigheder er principielle. De drejer sig ikke om at få del i samfundskagen, men om at være et frit menneske (...). Det lyder så fint

og rigtigt at udvide menneskerettighedsbegrebet fra de klassiske frihedsrettigheder til sociale og økonomiske forhold (...)

Det vil være ukloget for borgeren at basere sit liv på den slags menneskerettigheder, for hvis kassen en dag er tom eller skatteyderne udvandret, er enhver positiv menneskerettighed ikke det papir værd, den et skrevet på.

Henrik Gade Jensen,
Berlingske Tidendes kronik,
24/3 2005

Hver indvandrer koster samfundet mindst 2,6 mill. kr.

Derfor viser det sig nu nødvendigt at skære ned på velfærdsydelseerne så som efterlønnen og folkepensionen

Ifølge Velfærdskommissionen koster indvandrere fra mindre udviklede lande hver det danske samfund 2,6 mill. kr. over et livsløb.

Der er imidlertid nogle indvandrere, som er dyrere end andre.

Rapporten viser nemlig, at indvandrere fra mindre udviklede lande såsom Kina, Filippinerne, Vietnam og Sri Lanka har en erhvervsfrekvens, som er næ-

sten på højde med danskernes.

Den laveste erhvervsfrekvens findes blandt indvandrere fra de muslimske lande Afghanistan, Syrien, Irak, Libanon og Somalia.

Disse indvandrere udgør derfor en økonomisk belastning, som er betydeligt større end 2,6 mill. kr.

Med sådanne udgifter til "kulturel berigelse" siger det sig selv, at det er nød-

vendigt at påbegynde velfærdssamfundets afvikling ...

Medmindre man altså anmoder gæsterne om at rejse hjem!

Som dokumentation bringes nedenfor en serie udpluk af vurderinger fra Velfærdskommissionens rapport:

"Fremtidens Velfærd og Globaliseringen" fra marts 2005.

Side 23:

Det danske velfærdssamfund er baseret på en social kontrakt mellem borgerne. Kontrakten har to væsentlige elementer.

For det første indebærer den en omfordeling mellem personer i arbejde og personer uden arbejde.

For det andet medfører kontrakten en omfordeling mellem generationer, fordi der over livet er stor forskel på, hvad hver borger netto afleverer til staten.

Som barn, ung og gammel er man modtager og koster samfundet penge. I midten af livet bidrager man som erhvervsaktiv til velfærdssamfundets finansiering.

Lidt firkantet kan man sige, at denne kontrakt fungerer, hvis ikke store befolkningsgrupper melder sig ud af systemet, når de skal bidrage, mens andre melder sig ind, når de opfylder betingelserne for at modtage ydelser. Flere, der rejser ind og ud af landet, kan derfor påvirke den sociale kontrakts levedygtighed.

Vandringer er potentielt et større problem for den danske velfærdsmodel end for mange andre lande, fordi vi har omfattende velfærdsordninger med høje ydelser.

Side 14:

Skal Danmark fortsat være et af verdens rigeste lande, er det nødvendigt med en kvalificeret arbejdsstyrke. Ellers kan vi ikke klare os i konkurrencen med de bedste i verden.

Side 18:

Indvandring fra mindre udviklede lande bidrager til, at andelen af befolkningen med kort eller ingen uddannelse stiger. Det forstærker udfordringen i at sikre en arbejdsstyrke af det rette omfang – og med de rette kvalifikationer til at matche arbejdsmarkedets behov.

Side 28:

Indvandrere, der kommer fra mere ud-

viklede lande, har den højeste arbejdsmarkedstilknytning blandt indvandrere. Samtidig sker det ofte, at disse personer udvandreren igen, inden de bliver gamle og skal have offentlig service.

Indvandrere fra mere udviklede lande betaler i gennemsnit ca. 1,8 millioner kr. mere til den offentlige sektor over et livsforløb end resten af befolkningen.

Børn af indvandrere fra mere udviklede lande klarer sig stort set som andre danskere. De har kun en lidt lavere erhvervstilknytning end øvrige danskere.

Ser man på indvandrere og efterkommere fra mere udviklede lande under et, giver denne gruppe et lille "overskud". Øget indvandring fra denne gruppe kan hjælpe til at lette presset på de offentlige finanser i fremtiden, men kun i meget begrænset omfang.

Hvis indvandringen fra denne gruppe steg med 4.000 om året – fra 15.500 til 19.500, ville det forbedre den fremtidige finansiering af den offentlige sektor.

Hvis man f. eks. anvendte beløbet til at finansiere en skattelettelse ville bundskatten kunne sænkes 0,2 procentenheder.

Indvandrere fra mindre udviklede lande modtager derimod mere fra de offentlige kasser, end de bidrager. Det skyldes, at de både har en lav erhvervsdeltagelse og som regel ikke forlader landet igen, inden de bliver gamle. De modtager i gennemsnit 2,6 millioner kr. mere over livsløbet, end de betaler til den offentlige sektor.

Mange indvandrere fra mindre udviklede lande er kommet hertil som flygtninge eller familiesammenførte, der har været forfulgt i deres hjemlande. De er kommet hertil, fordi vi i Danmark gerne vil hjælpe dem. Derfor kan man ikke forvente at netop denne gruppe skal være en økonomisk gevinst for Danmark.

Hvis man hypotetisk forestiller sig, at indvandringen fra disse lande i fremtiden automatisk øges med 5.000 personer om året, ville finansieringsproblemet blive forværret. Stigningen ville svare til, at bundskatten permanent skulle sættes op med godt to procentenheder.

Der er mange gode grunde til at integrere flygtninge og indvandrere i det danske samfund. For velfærdssamfundet er det nødvendigt.

Hvis vi skal bevare velfærdssamfundets indretning, kræver det en høj erhvervsdeltagelse fra alle befolkningsgrupper og begge køn. Det er derfor et problem for velfærdssamfundet, hvis særligt indvandrerkvinder ikke deltager på arbejdsmarkedet.

Hvis erhvervsdeltagelse for herboende og fremtidige indvandrere og efterkommere svarede til en gennemsnitsperson af dansk oprindelse, ville det samlede langsigtede finansieringsproblem for den offentlige sektor blive reduceret med 4/5.

Udfordringen er at indrette velfærdssamfundet, så det generelt bliver mere

robust over for vandring. Den danske velfærdsmodel er udviklet i en periode, hvor man som hovedregel levede hele sit liv i det land, hvor man blev født. Det offentlige kunne altså regne med, at investeringer i uddannelse ville komme tilbage via den skat, man betaler efter endt uddannelse.

Store vandring kan sætte solidaritetsfølelsen under pres. Forudsætningen

for, at den sociale kontrakt mellem generationer og grupper i samfundet kan opretholdes, er blandt andet, at de fleste borgere har vilje og evne til at bidrage til den fælles kasse.

I rapporten "internationale velfærdsreformer" er samlet erfaringer med andre landes reformer inden for områder som uddannelse, arbejdsmarked, integration, skat, sundhed, ældre og tilbagetrækning.

Disse reformerfaringer kan give inspiration til en diskussion om, hvad Danmark kan gøre for at fastholde attraktive og vellønnede job samt sikre en stor og velkvalificeret arbejdsstyrke.

Det bliver udfordringen i en nær fremtid, hvor den internationale konkurrence skærpes, og der bliver færre på arbejdsmarkedet til at forsørge et stigende antal ældre.

Der planlægges - dog ikke for danskere

Rockwoolfonden, Velfærdskommissionen, Dansk Industri og flere ministerier vil gennem planøkonomiske tilskud bringe de fremmede i arbejde gennem halv- eller heloffentlig ansættelse. Men alle planerne er finansieret ved en skatteoprævning, der presser lønnen op og konkurrenceevnen ned. Samtidig falder standarden for de tekniske uddannelser, mens veluddannede danskere stemmer med fødderne og drager udenlands ...

Af Ebbe Vig, cand. oecon.

Læser man Finansministeriets, Velfærdskommissionens, DREAM-gruppens, Dansk Industris, Integrationsministeriets tænketank og Rockwoolfondens nyeste rapporter fra 2004 og 2005 vil det være tydeligt, at forslagene heri til den økonomiske politik og arbejdsmarkedspolitikken ikke drejer sig om at øge den salgbare produktion i landet, så vi kan være klar til at stå med cirka halv gang flere folkepensionister frem mod 2040 i forhold til i 2000, og samtidig, hvis intet andet sker, med en stadigt faldende arbejdsstyrke, netop p.g.a. aldringen og den lave danske fertilitet nu igennem 25 år.

Dyret i de officielle åbenbaringer er fortsat at vende indvandringen til at bli-

ve en finansieringskilde, selvom alle tegn i sol og måne viser os præcis det stik modsatte.

Hvad med 700.000 danskere?

Det drejer sig i rapporterne om integrere indvandrerne og eventuelt få flere med til at producere offentlig service.

Regeringen forudsætter skattestop og samtidig afvikling af halvdelen af den offentlige gæld inden 2010 samtidig. Arbejdsstyrken (de der står til rådighed for arbejdsmarkedet) forudsættes øget med ca. 66.000 personer, og 87.000 flere forudsættes i beskæftigelse i 2010, men næsten kun ved indvandring. Ledigheden forudsættes så nedsat med ca. 21.000 personer, så den officielle ledighed i 2010 forventes at være ca. 130.000 personer eller 4½ pct. af ar-

bejdsstyrken (der forudsættes medlemmer af en A-kasse) mod ca. 165.000 primo 2005. Den gennemsnitlige arbejdstid forudsættes samtidig at falde med 0,3 pct. om året. Det sidste svarer til årlige lønforhøjelser, der giver endnu mere arbejdsløshed.

Efter at have opbygget lidt overskud på de offentlige finanser frem til år 2010 (ved at kræve lidt mere ind, end der bruges, måske) mener man sig i stand til at skaffe de fornødne midler til en stigning i antallet af pensionister på 400.000 i alt i perioden 2000-2040. Man vil se på den tidlige tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet via efterløn og førtidspension, og så samtidig få flere immigranter i beskæftigelse. I Danmark er immigranternes officielle beskæftigelsesgrad 40 pct. lavere end danskerne. Forskellen er kun omkring 25-30 pct. i Tyskland, hvor immigrantlønningerne er betydeligt lavere end her.

Som alle tilsvarende planer i 1990-erne fra den ene eller den anden regering er den nuværende frem til 2010 ingenlunde realistisk. Så kunne man spørge om ikke det var mere effektivt at se på de 600.000-700.000 danskere, der er sat ud "på sidelinien" via ledighed, bistandshjælp og førtidspension. Tallet inkluderer et ukendt antal naturaliserede og deres børn. Danskerne taler dansk, og det skulle være en væsentlig forudsætning for at få arbejde her i landet. Det understreges i alle officielle rapporter og analyser.

Ørkenhyrder og bjergbønder ...

Propaganda fra Dansk Industri:

"Indvandrere og efterkommere udgør et betydeligt arbejdskraftpotentiale, som er vigtig for fremtidens arbejdsudbud. Indvandreres og især efterkommeres andel af befolkningen vil stige markant fremover, og deres uddannelsesvalg vil

Det er mere end svært at begribe: Når danskerne endog er gået støt tilbage siden 1969, hvor vi var 4,891 mill. i alt inklusive 32.286 udenlandske statsborgere - hvorledes kan danskerne så i dag udgøre mere end 5 mill.?

påvirke udviklingen på arbejdsmarkedet. Både indvandreres og efterkommeres uddannelsesniveau er stigende, og det er af stor betydning for deres integration på arbejdsmarkedet. Efterkommeres erhvervsfrekvens ligger i dag langt over indvandreres og nærmer sig øvrige danskeres frekvens. Det tyder på, at integration over generationer virker".

Ørkenhyrder fra Somalia, bjergbønder fra Anatolien og deres familier har åbenbart den største bevågenhed, hvor det drejer sig om hastende kompetenceøgning for lille Danmark, hvis det skal bestå.

Danmarks Statistik og DREAM-gruppen konkurrerer:

"Et stigende antal 16-66-årige i prognoserne fra henholdsvis Danmarks Statistik og DREAM-gruppen frem til 2011, hvorefter der indtræffer et fald. Danmarks Statistik forventer en stigning på 69.000 personer, hvorimod DREAM forventer en mere moderat stigning på 27.000 personer. Forskellen mellem de to befolkningsprognoser i 2020 er altså på ca. 40.000 personer. Men hvorfor denne forskel mellem de to prognoser? Forskellen skal findes i antagelserne bag prognoserne om specielt udviklingen i nettoindvandringen. Danmarks Statistik forventer et jævnt fald i nettoindvandringen fra omkring 18.000 personer pr. år i 2003 til omkring 10.000 personer om året i 2020. DREAM-gruppen forventer i hele perioden 2002 til 2020 en nettoindvandring på 10.000 personer pr. år. Dette tal er fremkommet på baggrund af FN's vurdering af ind- og udvandring til Danmark."

Tankegangen i begge analyser bygger på Say's Lov og Karl Marx: Udbud skaber efterspørgsel.

Fra 1997 til 2001 er erhvervsfrekvensen for indvandrere officielt steget med 1½ procentpoint fra 54,8 til 56,3. Vi læser dog 51% for mænd 45% for kvinder blandt ikke-vestlige hos Danmarks Statistik for 2003 på <http://www.dst.dk/Statistik/Nyt/Emneopdelt.aspx?si=21&msi=2>.

Denne angivelige stigning siges endnu mere udtalt for efterkommerne, som i samme periode har oplevet en stigning i erhvervsfrekvensen på 3,8 procentpoint fra 67,3 til 71,1. Til sammenligning er erhvervsfrekvensen for øvrige danskere i samme periode steget med 0,6 procentpoint fra 78,9 til 79,5. Vi læser dog 79 for danske mænd og 75% for danske kvinder i 2003 på:

<http://www.dst.dk/Statistik/Nyt/Emneopdelt.aspx?si=21&msi=2>

Ser vi på erhvervsfrekvensens udvikling for indvandrere og efterkommere (andelen, der udbyder deres arbejdskraft) siden 1990 er der klart sket et fald fra mere end 60% der stod til rådighed i 1990. D.v.s. arbejdsmarkedstilknytningen er blevet ringere gennem de sidste 15 år trods skiftende regeringers bestræbelser på det modsatte og immigranternes længere ophold i landet.

Danskere fra andre planeter?

Indvandrere hæver 40 pct. af bistandshjælpen, hævder socialministeren. 1. maj 2005 citeres der på www.filtrat.dk Århus: "58 % af indvandrere på bistandshjælp m.m. er uegnede til arbejde - politikere er rystede".

Vi kan ikke få det ind i vores hoveder: Når de ikke-vestlige udgør 185.000 rundt om i de officielle analyser, og danskerne trods alt så må udgøre mere end 5 mill. , og så har vi også fraregnet de ca. 88.000 vestlige indvandrere: Hvordan får de så fingrene i 40% af bistandshjælpen?

Vi kan selvsagt heller ikke begribe, at når danskerne endog er gået stødt tilbage siden 1969, hvor vi var 4,891 mill. i alt inklusive 32.286 udenlandske statsborgere - hvorledes kan danskerne så i dag udgøre mere end 5 mill.?

Vi kan ikke begribe det, selvom vi opnåede topkarakter i netop demografi på universitetet.

Kommer der danskere fra andre planeter?

I perioden 1995-2001 hævdes godt 33.000 flere indvandrere at være kommet i beskæftigelse i private erhverv. I det offentlige er der ansat ca. 7.000 flere indvandrere siden 1995. Det er en fordobling af antallet af beskæftigede immigranter fra 40.000 til 80.000.

Vi håber ikke der er blevet ansat afghanere og irakere i ministerierne, for så er der tale om landsforræderi, også hvad ansættelserne angår.

Nu skal vi ikke glemme tilskuddene, selvom følgende hævdes kun at være brugt ved ganske få procent af ansættelserne. Se, Dansk Metal taler om udbredt misbrug af disse tilskud på sin frontpage, så nogle tilskud har der nok været ydet.

Tilskud til lønnet arbejde for immigranter tildeles således: Løntilskud kan gives i op til 1 år - og mere end 1 år for revalidender. Der er 4 satser (2005): 20,99 kr., 36,74 kr., 58,54 kr. og 104,96 kr. pr. time. Som udgangspunkt er det mest relevante løntilskud 58,54 kr.

Undtagelser for nytilkomne flygtninge og indvandrere, der ansættes med løntilskud i den 3-årige integrationsperiode, er undtaget for kravene om:

Ret til 12 måneders ansættelse
Minimumsperiode på 12 måneder for tidsbegrænsede ansættelser
Opsigelsesvarsel på minimum 14 dage

Ansættelse af flygtninge og indvandre-
re på særlige løn- og ansættelsesvilkår,

"Velfærd" - i dag og i 1960

Danmark har i dag kun 200.000 mere i arbejdsstyrken end uden for. Dette misforhold bliver katastrofalt skævt fremover med en øget andel af ældre over 65 år og en importeret gruppe indvandrere, der bidrager til den nuværende arbejdsstyrke med højst halvdelen af, hvad danskerne præsterer.

	2001-2002:	1960:
Bruttonationalproduktet (BNP), "samfundskagen" i mia. 1995-kr.:	1.188,0	384,6
Skatteinddrivelse (mia.):	612	100
- i pct. af BNP:	51,5	26,0
Antal offentligt ansatte:	850.000	406.000
Stigning i beskæftigelsen, 1960-2001:	600.000	
- heraf offentligt ansatte:	450.000	
- heraf ansatte inden for salgbar produktion:	150.000	
Modtagere af overførselsindkomster:	1.822.000	600.000
- heraf i erhvervsaktiv alder:	1.100.000	
- heraf ledige og pensionerede:	722.000	
Offentlige ydelser og pengeoverførsler (pct.):	44	20
Offentlige tjenesteydelser (pct.):	28	14
Offentlige pengeoversørsler (pct.):	16	6
Statsgæld (mia.):	573,0	59,3

Og ved udgangen af 2002 var den statslige gældsætning vokset 9,7 gange siden 1960. Hvis ikke det går ufatteligt godt, er det snarere ufatteligt, at det overhovedet går godt i Danmark ...

herunder henvisning til sociale kapitler, er at kombinere danskundervisning med oplæring på arbejdspladsen, så den enkelte hurtigt opnår samme kvalifikation som virksomhedens øvrige ansatte.

Det er kun kontanthjælpsmodtagere og nytilkomne flygtninge og indvandrere, der kan få tilbud om ansættelse på særlige løn- og ansættelsesvilkår.

Kompetencen, der forsvinder ...

Det er dog en forudsætning for anvendelse af redskabet, at de overenskomstberettigede organisationer har aftalt de særlige ansættelsesvilkår.

I forhold til almindelig ansættelse med løntilskud rummer redskabet en række fordele for virksomheden, når det drejer sig om indvandrere og efterkommere:

Der skal kun betales løn for det antal timer, vedkommende reelt arbejder på virksomheden. Der er ingen krav til ansættelsens varighed. Overenskomsternes opsigelsesvarsler gælder. Der er intet lovgivningsmæssigt minimumsvarsel på 14 dage, hvis virksomheden ønsker at

opsige en medarbejder. Kommunen afholder efter aftale med virksomheden udgifter til faglig og sproglig opkvalificering under ansættelsen. Opkvalificeringen skal tilrettelægges så den passer bedst muligt ind i dagligdagen på virksomheden.

Om redskabet er en fordel for virksomheden, må bero på en konkret vurdering af situationen. Det afhænger bl.a. af den aftalte timeløn, den enkeltes antal arbejdstimer på virksomheden i perioden, omfanget af den faglige og sproglige opkvalificering samt størrelsen af et eventuelt løntilskud.

Alt i alt beskæmmende læsning:

På fagskolerne er frafaldet på uddannelserne i gennemsnit henved 40% - blandt de ikke-vestlige er frafaldet selvfølgelig meget større. Det årlige optag på ingeniøruddannelserne er faldet med 50 pct. fra 1985-1995.

Gymnasierne har svigtet skæbnesvangert og bl.a. fjernet vektorregningen, der er grundlaget for elektronik og meget andet, allerede i begyndelsen af

1980'erne. På Undervisningsministeriets hjemmeside:

[http://www.uvm.dk/05/flereingeniorer.htm? menuid=6410](http://www.uvm.dk/05/flereingeniorer.htm?menuid=6410)

... hedder det:

"Danmark vil om 15 år komme til at mangle mindst 7.000 ingeniører. En fremskrivning af tallene for ingeniøruddannelserne og arbejdsmarkedet viser, at der vil være mindst 10 pct. færre ingeniører, end der er behov for om 15 år. Hvis Danmark kommer ind i en periode med høj vækst, bliver manglen endnu større."

Den høje vækst skal vi selv skabe; de andre gør det ikke; det er en udbredt myte nu på 70. år. Derudover kommer vi til at mangle 200.000-300.000 aktive med rette kompetencer i arbejdsstyrken til at skabe den fornyelse, som udflytningen af 5.000-10.000, måske flere, løntunge arbejdspladser hvert år fordrer. Problemet er også, at de nyuddannede stikker af til udlandet.

Det er måske for sent ...

Nykonserverisme og globalisme:

Fra Poul Schlüter til Bendt Bendtsen ...

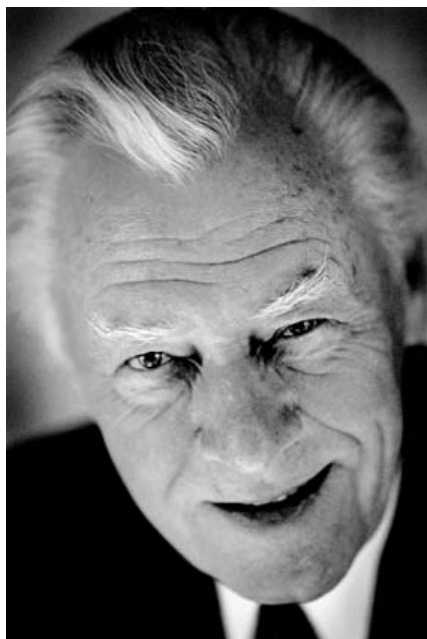
Af Peter Neerup Buhl

Hvornår opløses Det konservative Folkeparti, så dets repræsentanter og vælgere kan gå til De Radikale, Venstre eller Dansk Folkeparti, hvor de hører hjemme? De "konservative" er regeringens svage led og ekstra farligt, fordi partiet fremstår som noget andet, end det er.

Valget den 8. februar i år gik som bekendt godt for Det konservative Folkeparti. Inden man begynder at glæde sig i troen på, at der her er tale om en nationalkonservativ opblomstring, bør det bemærkes, at en af de store konservative stemmeslugere var Connie Hedegaard, hvis dansk nationale endsige indvandringsskritiske fortjenester er mildest talt tvivlsomme. Konservative vælgere er i dag tydeligvis motiveret af meget andet end det traditionelle konservative livssyn; "kulturkonservativ" ideologi, personlige interesser, tanketom sentimentalitet og pop er her (som de fleste andre steder) ganske betydelige faktorer. Men det er mentalitetsformer, partiets ledere gennem en generation har arbejdet tilsyneladende nærmest systematisk for at fremme. Selv legemliggør de hver for sig i tilspidset form de dårlige tendenser, som nu dominerer Det "konservative" Folkeparti.

Poul Schlüter

Da Poul Schlüter overtog regeringsmagten i 1982, talte han om et "systemskifte", men med endnu mindre ret end Fogh Rasmussen nitten år senere. Det største systemskifte under hans regeringstid var sådan set, da han tillod, at danskerne reelt blev frataget deres

Poul Schlüter - en herre med sans for "konservativ tone"...

1.000-årige førstefødselsret til Danmark med den katastrofale udlændingelov anno 1983.

På De Konservatives landsmøde ("landsrådsmøde") i 1989 var der massivt pres fra partiets bagland for at få ændret Schlüters fremmedpolitik. Et par indlæg i debatten på mødet var endog efter Schlüters mening "mere intolerante end, hvad passer sig til den konservative tone." Til partiledelsens ubehag blev den nationalkonservative Erik Ninn-Hansen hyldet af de 2.000 delegerede (bl.a. Connie Hedegaard var demonstrativt gået ud af salen for at undgå hyldesten), og Ninn-Hansens opfordring om at samarbejde med Fremskridtspartiet blev ikke taget til følge. (Berl. Tid. 30/10 89).

Schlüter var for fin til dét selskab. "Én ting er, hvor mange flygtninge, Danmark skal modtage. Det vil jeg gerne diskutere", hævdede han i Berlingske Tidende 2/11 1991. Noget andet var imidlertid ifølge Schlüter - som netop havde taget imod udfordringen fra CD og De Radikale om at påtage sig "moralsk ledelse" - holdningen til de fremmede i Danmark:

"Danskerne skal passe på ikke at lade sig rive med af fremmedhad, raceforømmelser og forsøg på at kvalificere sig som overmennesker." Og i Folketin-

get 3. december samme år udtalte statsministeren, at det er "afskyeligt fremmedhad at argumentere for skærpelse af udlændingeloven." Sådanne hysteriske bidrag til den "seriøse" debat skabte om noget den polarisering, de hovedskyldige var først om at beklage. For Schlüter i den nævnte folketingsdebat var de vigtigste midler i fremmedpolitikken "oplysning" og "sikring af den bedst mulige integration".

Da Tamilrapporten blev fremlagt, var det derfor ikke overraskende, at Schlüter ikke ville tage et valg på rimeligheden af at masseimportere tamiler hertil, skønt hans minister havde indtaget det populære og eneste fornuftige standpunkt. Nyrup Rasmussen roste sin forgænger for ikke at have gjort udlændingepolitikken til valgetema, og senere

Som Schlüter har Engell altid afvist folkeafstemninger om udlændingepolitikken, fordi det vil føre til en "følelsesbetonet debat" - som om det ikke er, hvad han nu hver dag står for i landets rendestensorgan nummer ét.

kunne Dorte Bennedsen (i Folketinget 22/11 96) med glæde mindes Schlüters "bastante afvisning" af folkeafstemninger om udlændingepolitik, der efter hans mening var en "afskyelig tanke".

Sigurd Høy sammenfattede i Jyllands-Posten 20. september 1994 Schlüters statsministertid: "Med skiftende brug af villige midterpartier lykkedes det Schlüter at åle sig igennem og bl.a. forhindre løsning af flygtningeproblemet for endelig at svingte groft med at overlade landet til socialisterne og ikke udskrive valg."

Da Hans Engell og Uffe Ellemann-Jensen i 1994 syntes at satse på en VKZ-regering, langede Schlüter da også (støttet af sin meget nære ven Niels Helveg Petersen) kraftigt ud efter dem, fordi Fremskridtspartiet ikke skulle

"legitimeres". Schlüter havde nemlig ikke "sympati" for Z, og han mente, at VK blot skulle tælle Z's stemmer med uden at gøre politiske indrømmelser - det havde han nemlig selv gjort som regeringsleder i ti år. (JP 16/9 94).

For Schlüter er det vigtigt, at vi finder en balance som mennesker og som danskere, forklarede han i Berlingske Tidende 21. februar 1991 under overskriften "Jeg er ikke højre-menneske". Han fortsatte, at balancen for ham består i, "at vi fordyber os i og dyrker vores egen danske, kulturelle arv og sørger for at forny den med en nutidig dimension. Det er grunden til, at jeg er så optaget af dansk kunst og kultur." Der er altså tale om en æstetisk dansk kultur, man udmærket kan nyde i det Kgl. Teater, mens samfundet falder sammen udenfor.

Den begavede og glatte taktiker Schlüter så tidligt den politiske trussel fra Dansk Folkeparti. I efteråret 1997 opfordrede han Folketingets fire gamle partier til at gå sammen om et "nationalt kompromis" i udlændingepolitikken, fordi situationen - som han selv var hovedansvarlig for - nu med hans ord var "dødsensfarlig". Men som sædvanligt var der intet egentligt indhold, ingen substans, i hans forslag, der tydeligvis kun var endnu et af hans indlæg i det politiske magtspil for at holde de forkerte ude og de rigtige inde i varmen.

Den konservative udenrigspolitik udvikling mod anational globalisme antydes af Schlüters ord i Berlingske Tidende 1. april 1999, hvor han omtaler fodnotepolitikens ydmygende dage, men konkluderer: "Hvad der er sket med de Radikale i de senere år, er en af de største revolutioner i dansk politik. Nu kan vi have en radikal udenrigsminister næsten uden, at der sker nogen skade ved det." Andre kan måske have svært ved at se den store ændring i den egentlige røde tråd i den radikale holdning, at forsvaret er godt, så længe det bare tjener "verdensfreden" og ikke værn om Danmark. At De Konservative nu har forskrevet sig til samme luftige sag (Schlüters udtalelse faldt i Jugoslavienbombningernes glade dage) er måske nærmere en revolution.

Hans Engell

Som justitsminister stod Engell for et for den tid ret vidtrækkende, stramt forslag til en ny fremmedpolitik i 1991. Men da det kom til stykket, rystede han på hånden: Da Tamilrapporten forelå, udtalte han 14. januar 1993, at det afgørende for Det konservative Folkeparti "nu er at optræde på en korrekt og vær-

dig måde". Alle i den konservative ledelse var enige om, at et valg ville være håbløst, men Engell sagde direkte, at han som justitsminister "ikke vil være i stand til at føre en valgkamp, der uundgåeligt vil dreje sig om flygtningepolitikken efter dommerens klare påvisning af ulovligheder begået i Justitsministeriet." (JP 17/1 93). I stedet for karsk og frimodigt af demaskere dommer Hornslets rapport som det partsindlæg, den var, opgav hele flokken altså på den mest ynkelige facon, og Engells senere derangering af Ekstra Bladet demonstrerer yderligere, at heller ikke han var en i hjertet konservativ endsige nationalkonservativ leder. Som Schlüter har Engell altid afvist folkeafstemninger om udlændingepolitikken, fordi det vil føre til en "følelsesbetonet debat" - som om

Per Stig Møller: "Konservatisme bør lære af de dårlige erfaringer med liberalismen og i stedet vende sig imod Mao og kollektivismen efter ny inspiration." - venstreorienteret eller desorienteret?

det ikke er, hvad han nu hver dag står for i landets rendestensorgan nummer ét.

Per Stig Møller

PSM er barn af det konservative folketingspar Poul og Lis Møller, allerede i herkomsten altså pseudokonservativ. I barndomshjemmet på Carl Baggers Allé - altid omtalt som det indiske gravmæle, fordi det udefra lignede et sådant - var der primært et socialt engagement, som blev omsat i et intellektuelt og akademisk vid. National tale blev i bedste fald betragtet som småborgerlig og lidt latterlig. Per Stig videreførte denne familieholdning, der blandt konservative ofte omtales som Christmas Møllers arv

fortsættes side 10 ...

Forbyd halal og nedlæg det råd!

At dyrevelfærden i Danmark led et alvorligt tilbageskridt med indvandrenes komme til vort land, hvor de medbragte den såkaldte halal-slagtning i deres "kulturelle" bagage, kan de fleste fornuftige mennesker vel være enige om.

I stedet for at forbyde denne middelalderagtige slagtemetode valgte myndighederne at se gennem fingrene med denne form for såkaldt religiøs slagtning, hvorved dyrene blev de store tabere.

Stik imod alt sund fornuft gav Dyreetisk Råd i 1997 således sin anbefaling til rituelle slagtninger - altså aflivning, hvor man skærer struben over på dyret uden forudgående bedøvelse.

Det såkaldte Dyreetiske Råd havde forinden haft lejlighed til at overvære en "rituel slagtning" på slagteriet NV-OX i Slagelse, hvor den perverterede slagteform tilsyneladende faldt i rådets smag.

En lille håndfuld dyrlæger har siden dengang med jævne mellemrum offentligt givet deres harme til kende over, at Danmark som det eneste nordiske land tillader denne form for slagtning. Gang på gang er det blevet påpeget at anbefalingen og lov-hjemlen til at udføre disse slagtninger er i direkte modstrid med Dyreværnsloven, hvori der står, at "et dyr skal aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt".

Ingen af disse kriterier opfyldes af denne slagteform.

Tillige hermed har vi allesammen indenfor det sidste halvandet år haft mu-

lighed for at overvære disse muslimske slagtninger - men nu udført på tilfangede vantro i Irak. Via håndholdte kameraer, hvis film blev videresendt til internationale TV-stationer, har hele verden haft lejlighed til at overvære minutt lange hals-overskæringer på mennesker.

Efter en sådan transmission var det vel kun medlemmerne af Det Dyreetiske Råd, der ville vælge en halsoverskæring i stedet for at blive skudt, såfremt de var havnet i samme situation.

Imidlertid har Det Dyreetiske Råd nu skiftet mening. I marts 2005 stod formanden for Rådet, Peter Sandøe, nu offentligt frem og proklamerede, at man nu fraråder rituelle slagtninger.

Holdningsskiftet skyldes ifølge Sandøe, "at tonen i integrationsdebatten nu gør det muligt at stille krav til religiøse minoriteter uden at det virker grænseoverskridende.

Der er to meget vigtige værdier på hver sin side af vægten. Det ene er dyrevelfærd. Dyrene vil opleve en kort, men intens smerte i op til 10 sekunder. På den anden side er religiøs tolerance. Så uanset hvad man gør i denne sag, så bør man sove lidt dårligt om natten"

Vi kan ud fra dette slå fast:

At Det dyreetiske råds hidtidige anbefaling til Rituelle slagtninger var politisk dikteret.

At Peter Sandøe bevidst prøver at nedtone rådets hidtige anbefaling til denne slagteforms rædsler ved i strid med

sandheden at oplyse, at dyret "kun" lider i sekunder i stedet for minutter.

-At rådet totalt har misforstået sin opgave, idet man også ønsker at varetage religiøse interesser der har været - og er - i direkte strid med dyreværnsloven.

-At hvis det ikke var for den massive folkelige indvandringsmodstand ville Det Dyreetiske råd stadig have anbefalet rituelle slagtninger.

Vi forstår godt, at Peter Sandøe har svært ved at sove om natten. Men dette skyldes helt andre grunde end de af Sandøe opgivne.

Blandt andet på grund af Det Dyreetiske Råds anbefaling er over 30.000 dyr årligt blevet slagtet i Danmark på den traditionelle islamiske vis!

Det Dyreetiske råd svajer som et rådent siv i vinden. Det råd, der uafhængigt af alle særinteresser skulle være talerør for de umælende dyr, har på det skammeligste svigtet dem og vist sig at være deres største fjende.

Ene og alene på grund af skræk for at få skudt dét i skoene, der har været os andre til del de sidste 19 år.

Men den, der dør af skræk, bliver begravet i rendestenen. Og der hører dét råd hjemme.

Nedlæg det eller erstat det med 3 gårdmandskoner med hjertet på rette sted.

Hellere i dag end i morgen.

N. B. J.

Forskellen mellem islam og kristendom

Hvis nogen spørger, hvor forskellen på islam og kristendom ligger, så ligger den her ude i ørkenen. Jesus siger nej til magtanvendelse. Djævelen frister Jesus til at anvende sine evner, så at han kan få magt over mennesker (...)

Jesus siger nej til djævelens forslag.

Profeten Muhammed gør præcis det modsatte af Jesus. Han tager imod det djævelske tilbud. Profeten Muhammed fører sig frem i sin samtid ved skånselsløs magtanvendelse. En krigsherre var han i sandhed, og mange beundrer ham netop for det (...)

Men for os som kristne går Muhammed djævelens vej, hvor Jesus går Guds vej. Muhamedanerne ville erobre verden ved krige og rykker derfor frem med bål og brand og sværd.

Kristendommen har kun prædikenen. Som Jesus siger til djævelen: Mennesket skal leve af Guds ord. Indrømmet, at kirkeinstitutioner ned gennem tiderne har spillet magtens spil, men det er så altid atter og atter blevet modsagt af kirkens eget budskab og har ført til interne opgør i kirken, opgør, som man ikke har set i islam, hvor begrebet hellig krig ikke fromt begrænser sig til krig mod egen ondskab, men er krig mod de vantro, fordi man selv er på Guds parti.

At føre krig i kristendommens navn er i kristendommens lys en skændsel uden lige.

At der skal føres krige i denne vor verden, at der er en krigens nødvendighed, kan vi i kristendommens navn ikke modsige. Vil du have fred, så vær beredt

til krig. Det er god jordisk fornuft, men i kristendommen er det ikke fornuften, der har eneretten. Her gælder troen på, at skaberen fører sværdet ikke for at fremme troen, men for at sætte bom for uretfærdighed og overgreb. (...)

Alt dette er ubegribeligt for den moderne rationelle ateist, som vil hævde, at vi selv styrer verden, og den dømte skal heller ikke straffes, men behandles.

Der er kun ét sværd, siger ateisten, og det er fornuftens. Der er kun ét sværd, siger Muhammed, og det er den hellige krig, og sådan vender både ateisten og Muhammed Gud ryggen.

John W. Horby
Jyllands-Posten
13/2 2005

Vor dronning og hendes rådgivere

Af Poul Vinther Jensen

Danmark har med Dronning Margrethe II et respekteret statsoverhoved i ind- og udland. Vi har som folk og nation haft mange gode oplevelser med Dronningen og prins Henrik i de forløbne 33 år. Men, når det gælder udviklingen i indvandrings- og flygtningepolitikken, da har Dronningen haft dårlige rådgivere. De har spændt hende for en politisk vogn, de ikke selv er i stand til at trække.

I de 33 år, Dronning Margrethe II har været Danmarks statsoverhoved, er der sket en stor forandring med landet. Vi er ikke længere kun et lille landbrugsland men et udviklet industri- og videnssamfund, der virker internationalt overalt på Jorden.

Politisk er vi blevet en del af det europæiske samarbejde EU, der statsretsligt gør Danmark til en del af et overstatsligt samarbejde. Det er en væsentlig ændring.

Men i samme periode er der sket noget, der har ændret Danmark endnu mere - nemlig at Danmark er blevet et indvandringsland, uden at der er truffet nogen beslutning herom i Folketinget. Endsige af befolkningen. Trods protester igennem alle årene er enhver kritik blevet fejlet til side som "fremmedfjendtligt" - og til tider som småracistisk og det, der er værre.

Denne udvikling er sket under de fire statsministre Poul Anker Jørgensen, Poul Hartling, Poul Schlüter og Poul Nyrup Rasmussen.

I alle årene har fremmedpolitikken været et varmt emne, som de fire regeringsledere og deres udenrigsministre har forsøgt at nedtone til noget uvæsentligt. Når det var nødvendigt, veg man ikke tilbage for at bruge Dronning Margrethe som spydspids i det politiske slagsmål om fremmedpolitikken.

Det er sket ved flere lejligheder i Nytårstalen.

Der er mange danskere, der går i den tro, at det alene er Dronningen, der bestemmer, hvad der skal siges i den årlige nytårstale. Sådan forholder det sig ikke.

Nytårstalen udarbejdes af Dronningen i samarbejde med hendes politiske rådgiver kabinetssekretæren - som oftest efter visse ideer eller oplæg fra Statsministeriet.

Det er ham, der har ansvaret for, at statsoverhovedet ikke bliver misbrugt af

politisk forfængelige stats- og udenrigsministre. Hvis denne statsretligt kyndige jurist havde været sin opgave voksen, kunne han have sparet Danmarks ellers udmærkede statsoverhoved for nogle slemme ridser i lakken.

Når talen er skrevet færdig, bliver den, inden Dronningen holder den for hele folket, fremsendt til godkendelse i stats- og udenrigsministeriet.

Nu er Dronningen blevet 65 år, og det er 21 år siden hun holdt sin opsigtsvækkende nytårstale den 31. december 1983. Her siger Dronningen i uddrag følgende:

"Ikke blot den materielle nød, manglen på det nødvendige, er vi forskånet for her i Danmark. Hos os hersker også den fred, det frie politiske liv og ordnede samfundsforhold, som gør vort land til en eftertragtet havn for mange.

Med vidt forskellig baggrund kommer

Mange tror, at alene Dronningen bestemmer, hvad der skal siges i hendes nytårstale. Men sådan er det ikke. Den udarbejdes i samarbejde med hendes kabinetssekretær og statsministeren.

flygtninge hertil, kvæstede somme tider på sind og krop. Vi tager imod dem og er nok også lidt stolte over, at de har valgt netop vort lille paradis, men når vi ser dem stå famlende over for vort livsmønster og vort sprog, så kniber det alt for hurtigt med gæstfriheden, og skuffelsen melder sig på begge sider.

Det er der også andre, der har måttet føle, nemlig gæstearbejderne og deres familier. Nu er tiderne lidt mindre gunstige, end da mange af dem kom hertil, og det går ofte hårdere ud over dem, der ikke gennem generationer er indlevet i den danske hverdag og derfor har

sværere ved at omstille sig.

Så kommer vi med vores "danske humor" og små, dumsmarte bemærkninger. Så møder vi dem med kølighed, og så er der ikke langt til chikane og grovere metoder - det kan vi ikke være bekendt."

I forbindelse med 65-årsdagen, har journalisten Annelise Bistrup, Morgenavisen Jyllands-Posten, skrevet en bog. Heri siger Dronningen om sin tale, "at den var rablende naiv".

Ja, hvis man tager et overblik over situationen vedrørende den multietniske udvikling af det gamle kristne Danmark, kan man ikke undgå at give Dronningen ret. Men det var til at forudse: Allerede i 1984 var det politiske rænkespil omkring fremmedpolitikken i fuld gang.

Her var begrebet flygtninge og gæstearbejdere - der jo offentligt kun var her på gæstebud - blevet til permanente "nydanskere" med efterfølgende statsborgerskab og ret til familiesammenføring.

Danmark var reelt blevet et indvandringsland uden nogen folkelig opbakning. Konsekvenserne kender vi alle i dag. Danmark i dag er ikke længere det lille rolige "paradis" som Dronningen omtaler i nytårstalen fra 1984. Hvordan dette letsindige projekt vil ende, kan man kun gisne om.

Et nærliggende bud er: Et opløst Danmark der går en "balkanisering" i møde. Dette burde den politiske rådgiver have advaret sin chef om.

Og statsminister Poul Schlüter og hans udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen skulle have holdt sig for gode til at spænde Danmarks statsoverhoved for den politiske vogn.

I denne sag var der nemlig meget, der var "fejlet ind under gulvtæppet". Det er senere kommet frem i fuldt dagslys.

Men Annelise Bistrups bog har vakt stor opmærksomhed. Dronningen opfordrer her til at give islam modspil og siger hertil:

"Der må vises et modspil, og man må en gang imellem løbe den risiko at få en mindre flatterende etiket hæftet på sig. For der er visse ting, man ikke skal være tolerant over for. Når man er tolerant, skal man lige mærke efter, om det er af bekvemmelighed eller overbevisning".

Det spørgsmål er der mange kristne rundt om i verden, der kan stille, når de møder islam.

... fortsat fra side 7

(som også Schlüter ser sig som arvtager af). Hans besynderlige ideologiske flagren gennem tiden taler for sig selv. Kendt er det, at han i 1973 i bogen "Utopi og virkelighed" anbefalede tvungen raceblandning og jævnlig tvangsforflyttelse af alle borgere, så de ikke gror for meget fast i gamle vaner. I 1974-75 var han med i CD og med til at skrive dette partis første program. "Det er klart, at Per Stig hørte til på venstrefløjen", erindrer Peter Duetoft i B.T. 27. februar 1997. I 1970 havde den senere konservative udenrigsminister da også erklæret: "Konservatisme bør lære af de dårlige erfaringer med liberalismen og i stedet vende sig imod Mao og kollektivismen efter ny inspiration." (Cit. i Berl. Tid. 24/2 97). Senere blev han klogere, hvad et citat fra samme kilde fra 1989 vidner om: "Personligt er jeg lidt bange for EF. Bange for at de med deres direktiver og kommissærer og planøkonomi er ved at gentage fejltagelser, der har ødelagt østeuropæisk økonomi." For senere at lægge kursen om igen, da dét blev opportunt ... I Weekendavisen 22/12 1999 forsvarede han således EU som "de store nationers gave til de små nationer", og han ville som grænseløs projektmager ikke udelukke, at både Tyrkiet, Kaukasus og Nordafrika engang blev del af EU.

Der er ingen fast basis i Per Stig Møllers anskuelser. De svinger i takt med ideologens modeluner. Det konservative grundlag var i forvejen udhulet af Schlüter. Det bestod ikke længere af Gud, konge og fædreland, men mere af det system af rettigheder, som er opsamlet i velfærdsstaten. Med Per Stig Møller blev alt akademisk-abstrakt eller ukonkret, altid muligt at forflygtige i behændig ord-jongleren. I Weekendavisen (22/12 99) fik han således stillet spørgsmålet, om ikke de konservative havde afgivet det nationale til folk som Pia Kjærsgaard: "Det kan man ikke sige", lød svaret. "Der vil altid være en irrationel nationalisme, som ikke inddrager de historiske erfaringer og den historiske viden."

Per Stig Møllers egen høje rationalitet blev dokumenteret i Tidehverv i marts 1997, hvor han hævdede, at Danmark havde accepteret at blive multietnisk område i 1953, da Grønland blev del af det danske rigsfællesskab. Det skulle altså blåstemple hundredtusinder af muslimeres indmarch ... I sin bog "Den naturlige orden" hævdede han ved samme tid, at hvis man var imod et multietnisk Danmark, var man i familie med

30'ernes racetænkning.

Per Stig Møllers angivelige virkelighedsbeskrivelse stråler ligefrem af manglende forståelse af, hvad et "folk" egentlig er. Han ser kun samfund. Hør blot: "Det moderne demokrati må erkende, at det ikke længere samler et homogent folk; thi folkene består ikke længere af dem, der er født ind i dem, men tillige af dem, der er flyttet hen til dem. Vil man skrue tiden tilbage fra denne kendsgerning, må man give sig i kast med den etniske rensning, som ikke er forenelig med vor opfattelse af ligeværd og respekt for andre."

Med rette skrev den tidligere radikale landsformand Asger Baunsbak-Jensen i

Bendt Bendtsen - en herre med "menneskesyn" ...

Kristeligt Dagblad 27. februar 1997, at Per Stig Møllers konservatisme ikke er i overensstemmelse med tidens konservatisme, men er "mere beslægtet med de radikales sociale ansvarlighed og frisind." (Som selvfølgelig hverken er frisindet eller ansvarlig!)

Da Thorkild Simonsen i oktober 1997 blev udnævnt til indenrigsminister, kommenterede Per Stig Møller det med, at "højrebølgen skyller videre, og vi vil se Socialdemokratiet fortsætte med at løbe efter den." (Berl. Tid. 21/10 97).

I december 1997 "aflyste" Per Stig Møller da også udlændingspørgsmålet som emne i den kommende valgkamp. Vel nærmest udtryk for hans eget håb. I stedet ville han karakteristisk have det mere tågede spørgsmål om "velfærdssamfundets fornyelse" øverst på dagsordenen (som om det ikke hører sammen med fremmedspørgsmålet!). Så let kom det dog ikke til at gå.

Per Stig Møller slog aldrig igennem som konservativ leder. Under ham fik partiet sit katastrofevalg i 1998, der gav plads for overgangsfiguren Pia Christmas-Møller.

Bendt Bendtsen

Da udlændingeloven i sommeren 1998 blev ændret, kunne den konservative ordfører Bendt Bendtsen i Folketinget ikke svare på Pia Kjærsgaards spørgsmål om, hvor stor nedgang i flygtningestrømmen, loven ville medføre, for det var ifølge Bendtsen helt afhængigt af verdensbegivenhederne. At sige fra over for konventionskrav, hvis Danmark var ved at blive overbelastet, kunne der altså åbenbart ikke være tale om.

Som ny konservativ leder benyttede Bendtsen sin "trontale" på partiets landsmøde i 1999 til at tage afstand fra Pia Kjærsgaards og Mogens Glistrups menneskesyn. Overlegent viste han dem på plads: "Glistrup og Kjærsgaard kommer aldrig ind i noget formelt samarbejde med en borgerlig regering. De kan få lov til at pege på os, og de kan få lov til at lægge stemmer til vores politik."

Bendtsen fiskede dog selv i de rørte vande og slog til lyd for "stramninger" på fremmedområdet, imidlertid af den sædvanlige halvhjertede og effektløse art med snævert perspektiv. Det skulle således være muligt at sætte unge kriminelle i "samfundstjenester", og politiet skulle ifølge de konservative have udvidet adgang til at forbyde gadebandemedlemmer "at opholde sig i flok på bestemte områder" (Aktuelt 3/11 99). Desværre var det område ikke Danmark som sådan, men den sædvanlige ligegyldige flytten rundt med de fremmede inden for landets grænser. Mere perspektivrigt var det tilsyneladende, at Bendtsen ville af med de factobegrebet, idet kun flygtninge i henhold til FN-konventionen skulle anerkendes. I den virkelige verden var der dog ikke mere konservativ konsekvens bag denne "afskaffelse", end at de konservatives udlændingeordfører Helge Adam Møller medgav, at de factoflygtningene alligevel skulle have lov til at blive i landet, blot under en anden betegnelse. Kort sagt var K-forslaget blot "ordmagi" og blev som sådant ganske afklædt i Dagbladet Information 8. november 1999.

To år efter gik de konservative til landsmødet i skyggen af angrebet på World Trade Center 11/9 2001. Endnu en gang fremstod Bendtsen med sine halve løsninger: "Vi lever i et multietnisk samfund. Det er der ingen, der kan lave om på. Men jeg løber ikke efter et multikulturelt samfund", udtalte Bendtsen til Berlingske Tidende 30. september. Et multietnisk samfund er dog et flerfolkesamfund i Danmark, men de konservative troede på muligheden af under dette vilkår at bevare et "dansk

Danmark": Ansøgere om statsborgere skal kunne beherske det danske sprog, der skal føres tilsyn med muslimske friskoler, indvandrerne skal "lære at være danske", udtalte partiets politiske ordfører Lene Espersen, og således blev der vrøvlet videre i én uendelighed under integrationsnaivismens velkendte fortegn, idet man glemte at overveje, om det overhovedet er muligt at gøre de hundredtusinder af muslimer i Danmark danske, når disse savner vilje dertil.

Fremtiden

Blandt KU'erne hersker den totale grænseløshed og liberalisme. De gik i 1993 på gaden under mottoet: "Alle mennesker er lige, og alle mennesker skal have lov til at bo i Danmark, hvis det er det, de vil." Under forudsætning af: "De skal hverken behandles eller smides ud. De skal bare klare sig selv." (Berl. Tid. 16/5 93). Hvordan det i praksis vil gå for danskernes hidtil relativt velordnede samfund, kan man jo gisne om ... I 2001 stod KU igen frem med en lempeligere fremmedpolitik og talte dermed partilinjen midt imod. Det giver grumme anelser om fremtidens "konservatisme" under fx en Connie Hedegaard ... Professor Niels Thomsen viste i Jyllands-Postens kronik 3. februar i år med en gennemgang af Det konservative Folkepartis historie, at driften

hen imod Det radikale Venstres standpunkter er en mere generel og langvarig tendens i partiet. En kurve, der må knækkes, hvis partiets eksistens fortsat skal give mening.

Hvad skulle Det konservative Folkepartis vælgerbasis i dag være? Er hvervslivet har Venstre, og som forfatteren Ulrich Horst Petersen konkluderede i sin kronik om konservatismen i Politiken 2. september 1999, har "kapitalismen" fuldstændigt nedbrydende virkninger på nationale begreber og familiestrukturer, hvorfor "nutidens kapitalister forekommer at være tvivlsomme allierede netop for konservativt sindede mennesker." Borgerligt sindede arbejdere har Dansk Folkeparti, der bedre tager vare på deres interesser. Det højtuddannede borgerskab, de egentlig ægte konservative, for så vidt som de forsværer det bestående etablisement og dets interesser, der fik skabt sit vækstgrundlag under VKR-regeringen 1968-71 med ivrig konservativ frontindsats, dette borgerskab har i dag sit naturlige politiske ståsted i Det Radikale Venstre.

I 1997 blev borgerrepræsentationsmedlem i København, Louise Frevert, frosset ud af Det konservative Folkeparti. Hun fandt ly i Dansk Folkeparti, de nationale holdningers politiske tilflugtssted, efter de er forvist fra andre partier. Et par år efter blev Frank Dahlgaard

ekskluderet efter at have oplyst, at han havde stemt på Mogens Camre ved EU-valget. I foråret 2000 blev de resterende nationalkonservative endeligt udrenset, idet EU-modstandere systematisk blev fyret eller degraderet fra tillidsposter i partiet (B.T. 20/3 00).

Partiets tropper og tilhængere synes nu at bestå af dem, der ikke kan se ud over deres egne små, partikulære skatte- og bilismeinteresser og andet privatøkonomisk fnidder, som de ikke kan indse kun er krusninger på overfladen af de store perspektivers ocean, først og fremmest den undergravning af hele vores velfærd og eksistens, som masseindvandringen medfører, og hvor de konservative kun fodslæbende danner bagtrop for Venstre, der - vel at mærke ud fra andre motiver end Dansk Folkeparti - ikke er helt så sart over for restriktioner over for økonomisk belastende indvandring. De konservatives traditionelle fællesskabsfølelse er blevet et dødsensfarligt rudiment, nu hvor den er løsrevet fra det nationale grundlag og med en halvhjertet gestus søger at omfatte alle, der tilfældigt har manøvreret sig ind i "det her samfund". Da er Venstres mere kyniske afvisning af parasitter, som muslimer jo faktisk udelukkende er, langt mere formålstjenlig for danskerinteresser, som Dansk Folkeparti så må forsøge at varetage bedst muligt.

Monnet- eller Goebbels-professorater?

Af Gertrud Johnsen

Som bekendt har EU-højborgen i Bruxelles og lokale EU-kontorer været ramt af store skandaler angående nepotisme, fusk og svindel til millionbeløb. Rime-ligvis var det kun toppen af isbjerget, som kom til offentlighedens kundskab gennem Bernhard Connollys bog "The rotten heart of Europe" (Europas rådne hjerte), og nogle større konsekvenser for EU fik det ikke. Man fyrede Connolly på gråt papir, satte Edith Cresson og hendes ven og "videnskabelige rådgiver", tandlæge Berthelot på porten og gik videre, som om intet var hændt. EU-personalet har mundkurv på, og EU-dokumenter offentliggøres først efter 30 års forløb, når alt er glemt eller er blevet borte eller forvansket ...

Connolly fortæller bl.a. om hovedpersonen bag hele EU-projektet, bankmanden Jean Monnet:

"Helt fra starten i forberedelsesperioden før Rom-traktaten i 1957 talte Jean Monnet kraftfuldt og præcist for, at man

skulle overføre magt direkte til en gradvis opbygning af en enhed og samle den funktionelle bureaukratiske elite på tværs af Europa, så der skabtes et kraftfelt, hvor en union ikke kunne stoppes.

Overførslen af magt fra EU-landene til et centralt EU skulle begynde med ret ukontroversielle økonomiske funktioner og stålproduktionen for således at mindske bekymringerne for, at den nationale suverænitet blev brudt ned. Man skulle sikre sig, at den funktionelle overførsel af magt ikke kunne føres tilbage igen til de enkelte lande. Det sikredes ved traktat-doktrinen "acquis communautaire": Al magt, der afgives til EUs samfunds-institutioner, bliver gjort til permanent EU-lov, idet den samtidigt tages ud af medlemslandenes nationale love."

Men Europa skulle også have en fælles sjæl, mente formand for EU-kommissionen, Jacques Delors. I hver af Europas stater findes der en fællesnævner for folket: Først og fremmest fælles historie, men i reglen også fælles sprog og religion.

Delors' embedsmænd gik i gang med at finde en fælles åndelig dimension for enhedsstaten EU. Ensartet børneopdragelse og undervisning giver fælles fodslag. Da EU-kommissionen ikke direkte kunne praktisere dette, satsede den på universiteterne og lancerede i 1990 det såkaldte Monnet-program, som skulle "fremme undervisningen i europæisk integration".

EU-kommissionen udvælger EU-positive akademikere, som er villige til at undervise på EUs præmisser. Der er oprettet mange hundreder Jean Monnet-professorater ved Europas universiteter, og man har finansieret over halvandet tusinde "undervisnings- og forskningsprojekter inden for europæisk integration". EU-landene betaler således til en bevidst indoktrinering af deres studerende ungdom.

Jean Monnet-professorerne - også kaldet "EURO-professorerne" - lønnes helt eller delvist af EU. Deres opgave er at agitere for EU-storstaten i Jean Monnets ånd igennem undervisning, foredrag og

artikler. For at få et sådant professorat, skal man nemlig "fuldt ud stå inde for og fuldstændigt hellige sig europæisk integration".

En ensidig propaganda betalt af skatteborgerne ...

Altå sanktionerer EURO-professorerne på forhånd en fælles EU-forfatning, ligesom de har godtaget den politiske overvågningscentral i Wien (EUMC) og dens censur-netværk.

Den 9.2.99 stillede MF Christian H. Hansen (DF) følgende spørgsmål til forskningsminister Jan Trøjborg:

"Vil ministeren bekræfte eller afkræfte oplysninger om, at forskere, som ønsker at blive udnævnt til Jean Monnet-professorer, inden ansættelsen skal indordne sig kravene fra "Action Jean Monnet", hvori det hedder: "Oprettelsen af en Jean Monnet-lærestol er et symbolsk udtryk for en fuldtidsstilling til en underviser, der fuldt ud står inde for og fuldstændig helliger sig europæisk integration", og vil ministeren i bekræftende fald redegøre for, hvorledes ministe-

ren stiller sig til denne form for politisk styring inden for den højere forskning?"

Ministerens "svar" 24.2.99 bekræftede formålet med Jean Monnet-lærestolene.

Timetallet ligger mellem 180 og 250 timer og de højere læreanstalter forplig-

Er der principiel forskel på Jean Monnet-professorater for Euro og Joseph Goebbels-professorater for Reichsmark ?

ter sig til "at opretholde" Jean Monnet lærestolene" i mindst 4 år efter ophøret af samfinansieringen fra Europa-Kommissionens side; dvs. i alt 7 år". "Der kan ydes indtil 20.000 ECU pr. år for en

maksimumsperiode på tre år, dvs. 60.000 ECU i alt". Trøjborg så intet problem i EU-støtte til undervisning i europæisk integration. Han havde ikke fået oplysning om, at disse lærere "fuldt ud skal stå inde for og fuldstændigt hellige sig europæisk integration."

De ønskede selv at undervise "i emner inden for europæisk integration", og der stod ikke noget "i tilskudsordningen om, at den pågældende lærers forskning herigennem styres politisk", så han ville hilse "redelig videnskabelig forskning" angående europæisk integration velkommen. Udenomssnak!

Hvis Tyskland - via samarbejdsvenlige danskere - havde oprettet lærestole ved universitetet i København for tyske Reichsmark og under navn af Joseph Goebbels-professorater med krav om, at de pågældende lærere "fuldt ud skulle stå inde for og fuldstændig hellige sig emner inden for integration i *Das dritte Reich*" - så havde man nok uden vanskelighed kunnet få øje på den politiske styring.

Vær dansk - og betal ikke licens til DR !

Af Henrik Hartig

Efter en nu overstået valgkamp er jeg blevet overbevist om at stoppe enhver støtte til Danmarks Radio - inklusive at betale licens. Jeg betaler i forvejen ikke tv-licens. Jeg hører stadig radio, men nu kun på Internettet.

Hvis man under valgkampen prøvede at analysere, hvordan DR dækkede denne, kunne man observere, at DR gjorde alt for at forhindre Dansk Folkepartis fremgang. Jeg vil fremkomme med nogle hændelser fra valgkampen:

Dansk Folkeparti havde under valget fundet citater frem fra "prominente" personer, der var fortalere for multietniseringen. Citaterne var taget fra Den Danske Forenings hjemmeside. Dette faktum havde Danmarks Radio fundet frem til. I stedet for at forholde sig til citaternes udsagn og hvorfor disse personer havde sagt ditten og datten, gik DR efter Dansk Folkeparti. Sagde, at partiet havde taget citater fra en "højreekstrem hjemmeside". Hvabehar? Spørger jeg. Hvad er det for en journalistisk indgangsvinkel? Er det nu blevet kriminelt og "højreekstremistisk" at bruge citater?

I denne sammenhæng var det så interessant at høre Enhedslistens Pernille Rosenkrantz-Theil udtale stolt, at Enhedslisten havde forsynet Danmarks Radio med mindre heldige aftaler med

kommunalpolitikere fra Dansk Folkeparti.

Ved afslutningsdebatten på DR1 var publikum også nøje udvalgt. Publikum klappede lystigt når "darlinger" som Marianne Jelved og Pernille Rosenkrantz-Theil udtalte sig. Når regeringen og i særdeleshed Dansk Folkeparti Pia Kjærsgaard udtalte sig ganske fornuftigt kom der buh-råb. Ingen tvivl om, at dette var velvalgt taktik fra DR.

Mange obskure hjemmesider bliver sat i omløb i en valgkamp, men at Radioens P1 skulle gøre en af de værste af slagsten stueren, kan undre. Hjemmesiden hedder www.440hz.dk (findes stadig) og er et tendentiøst angreb på personen Pia Kjærsgaard. Hjemmesiden kom med "facts" om flygtninge og indvandrere, som var himmelråbende langt ude i skoven. "Facts" som sidenhen er fjernet fra hjemmesiden. Hjemmesiden havde flere videoklip, der f.eks. afbilder Pia Kjærsgaard som Frankensteins Monster med en næse formet som en penis. I bedste fald et underholdende indslag i valgkampen, i værste fald ærekrænkende. Ved at søge på nettet kan man finde oplysninger om personerne (som først var anonyme og sidenhen fik navne). Personerne var nogle yuppiedrenge, som bl.a. løb Marathon sammen. En var medlem af De Radikale - en anden havde synspunkter om, at hash og Kaht skulle lovliggøres (man undres

over hvordan han kan løbe Marathon med en rus af hash og Kaht), og at det var racistisk at forbyde Kaht (Kaht er det foretrukne rusmiddel i Afrika).

DR fremstillede siden som "upartisk", og en "ekspert" udtalte, at det var en god kommunikationsform, folk kunne få lodig og upartisk information på. Det skrider simpelthen til himlen at høre sådan en gang sludder!

Radioen - radioens program 1 - er topmålet af manipulation.

Det værste af det værste. Kommunistisk propaganda. Dagens spids leveret af Egon Clausen næsten hver dag er et stort brækudfald mod Dansk Folkeparti. Bare ét eksempel.

Hvis man læser Mikkel Plums bog: "Bombardér Hovedkvarteret!", som beskriver hvad venstrefløjens sagde og skrev, vil man finde identiske personer fra bogen og i Danmarks Radio (Keld Koplev for eksempel). Forskellen på DR og Enhedslisten er blot, at kommunisterne i Enhedslisten bliver skiftet ud efter nogle år. I DR forbliver kommunisterne, til de pensioneres. På denne måde er P1 dødssyg at høre på, medens Enhedslisten altid er dynamisk - her kunne Danmarks Radio lære noget af deres åndelige forbundsfælle.

Seneste eksempel på manipulation i P1: I radioprogrammet "Lige Lovligt" har DR fundet en afrikansk kvinde frem. Denne afrikanske kvinde havde

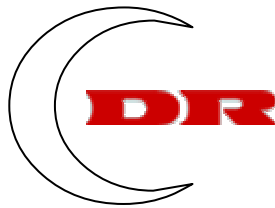
fået afslag på opholdstilladelse. Men Danmarks Radio trådte hjælpende til, og med det vuns var opholdstilladelsen hjemme.

Sagen var: En afrikansk kvinde var blevet massevoldttaget i sit hjemland og havde i den forbindelse pådraget sig flere skader, bl.a. AIDS.

Hvor er den kritiske journalistik? Hvor er analysen af konsekvensen ved at give opholdstilladelse til kvinder med sygdomme, der ikke kan helbredes i deres hjemlande? Hvis alle får samme ret, som DR har givet den afrikanske kvinde, vil det gælde at voldtagne og piger med - i deres lande - uhelbredelige sygdomme nu kan få varigt ophold i Danmark.

Domme nu kan få varigt ophold i Danmark.

Det er unægteligt mange og gælder vel hele det afrikanske kontinent. Følelsesporno af værste skuffe. Kun med formål

at ødelægge Danmark med indvandring. Se herom:

<http://www.dr.dk/ligelovligt/arkiv.asp?>

[action=showarticle&id=39938](http://www.dr.dk/ligelovligt/arkiv.asp?action=showarticle&id=39938)

DR modtager en betragtelig offentlig støtte, og det er skandaløst, at DR ikke overholder sin public service-forpligtelse ved at være oplysende og bringe sager frem fra flere vinkler.

Jeg vil opfordre alle nationalsindede til at stoppe med at betale licens til Danmarks Radio.

Det er ikke usolidarisk, sådan som DR prøver at fortælle os det i tv-spots. Nej, at opsiges sin licens er at sammenligne med modstandsbevægelsens sabotageaktioner.

Måske nok strafbart, men en national dåd.

Pladsmangel, når løgnene modsiges ...

I Politiken d. 10. januar 2002 skrev en læserbrevsskribent, at det burde være sådan, at man aktivt skal tilmelde sig, hvis man vil være medlem af folkekirken.

Det fik en læser til at reagere med et korrigerende læserbrev - som blev afvist på grund af pladsmangel.

Men læseren var ikke til sinds at lade sig afvise så let.

Det medførte følgende interessante korrespondance.

Det begyndte med, at Nils Henrik Wyke fra Herning 12/1 bad Politiken om optagelse af dette indlæg:

"Tænk engang, om Thøger Pauli (Pol. 10.1.) - inden han kastede sig over skrivemaskinen - havde undersøgt sagen og sat sig ind i sit emne. Det forholder sig nemlig allerede sådan, at der skal en tilmelding til for at blive medlem af folkekirken! Denne tilmelding foretages som oftest af ens forældre, idet man kun kan blive folkekirkemedlem ved at blive døbt."

Vi har ikke plads ...

Politikens debatredaktør, Jacob Fuglsang, svarede 15/1:

"På grund af den store tilgang af stof til debatsiderne har jeg desværre ikke haft mulighed for at placere Deres indlæg, hvorfor jeg med beklagelse må sige nej tak i denne omgang."

De skal naturligvis være velkommen med bidrag til Politikens debatsider ved en senere lejlighed".

Nils Henrik Wyke synes, det er for meget, og tilskriver 22/1 Politikens chefredaktør, Tøger Seidenfaden:

"Politiken bragte 10.1. et læserbrev, som indeholdt en klokkeklar usandfærdighed vedrørende medlemskab af folkekirken."

Jeg sendte redaktionen et indlæg, som gjorde rede for de faktiske forhold. Det-

te indlæg tilbagesendte debatredaktør Jacob Fuglsang omgående med den "begrundelse", at der desværre ikke var plads på debatsiderne!

Thøger Paulis forkerte påstande, som der var plads til på debatsiderne, er på 431 anslag, mens min indsigelse er på 357 anslag - altså ca. 20% kortere.

Jeg vil derfor gerne spørge den ansvarshavende chefredaktør, hvordan debatredaktør Jacob Fuglsangs disposition i dette tilfælde passer sammen med dagbladet Politikens motto om at være "organet for den højeste oplysning"?

På nuværende tidspunkt må jeg på baggrund af ovenstående anse Politiken for at være "organet for den bevidste misinformation"!

Jeg ser frem til at modtage Deres kommentar."

Et svar fra det berømte hjørneværelse på Rådhuspladsen lader vente på sig, og N. H. Wyke afsender 30/1 et nyt brev til Seidenfaden:

POLITIKEN

"På grund af den store tilgang af stof til debatsiderne har jeg desværre ikke haft mulighed for at placere Deres indlæg, hvorfor jeg med beklagelse må sige nej tak i denne omgang ..."

"I brev af 22.1.02 til Dem beskrev jeg, hvordan Politikens debatredaktør Jacob Fuglsang havde været årsag til, at Politiken indtil videre må betragtes som en direkte utroværdig avis."

Jeg sluttede mit brev med at spørge, hvilke kommentarer De som Politikens chefredaktør har til, at en indskudt usandhed foreløbig har fået lov at stå uimodsagt."

Jeg har endnu ikke fået nogen reaktion

fra Dem, hvorfor jeg herved skal bringe sagen i erindring."

Umeddelomheden på Politiken varer ved, og N. H. Wyke skriver 24/2 dette brev til Lars Henrik Munch, der er Politikens adm. direktør, og vedlægger den hidtidige brevveksling:

"Som det fremgår af vedlagte dokumentation, bragte Politiken 10.1.02 et læserbrev, der udstillede skribentens solide uvidenhed og indeholdt en regulær usandhed vedr. medlemskab af folkekirken."

Mit indlæg, som kort forklarede sagens rette sammenhæng, blev omgående afvist med pladsmangel som "begrundelse".

Dette afslag forelagde jeg chefredaktør Tøger Seidenfaden i brev af 22.1.02. Brevet blev ikke besvaret, hvorefter jeg sendte brev af 30.1.02 som påmindelse. Heller ikke dette brev er til dato blevet besvaret."

Status er dermed, at Politiken den 10.1.02 har viderebragt en regulær løgn til sine læsere, og at debatredaktør Jacob Fuglsang har misbrugt sin stilling til at undertrykke sandheden."

Dertil kommer så, at en tydeligvis arrogant chefredaktør Tøger Seidenfaden ikke er i besiddelse af så megen almindelig dannelse og opdragelse, at han anser det for passende at besvare en skriftlig forespørgsel om de centrale principper, der bør være en selvfølge, hvis en avis skal kunne anses for at for at være en troværdig og seriøs. Det generer ham tilsyneladende ikke engang, at Politiken har bragt indskudt misinformation. I hvert fald har han vist sig ikke at have format og personlighed nok til at kunne indrømme en klar fejldisposition."

Jeg vil hermed stille Politikens administrerende direktør det spørgsmål, om den ovenfor beskrevne opførsel er i

overensstemmelse med, hvad ledelsen i Politikens Hus kan og vil bakke op og lægge navn til."

Også for tyndt ...

Direktør Munch svarer ganske hurtigt med disse linjer den 25/2:

"Tak for Deres brev af den 24. februar.

Redaktionelle beslutninger sorterer alene under chefredaktionen, og jeg har derfor videresendt Deres brev til chefredaktør Tøger Seidenfaden."

Nils Henrik Wyke synes, at svaret er noget tyndt og skriver 6/3 tilbage til den adm. direktør:

"I Deres brev af 25.02.02 til mig skriver De, at redaktionelle beslutninger alene sorterer under chefredaktionen, hvorfor De har videresendt mit brev af 24.02.02 til chefredaktør Tøger Seidenfaden.

Det forekommer mig at være en yderst besynderlig disposition. Jeg spurgte nemlig ikke, hvem der redigerer avisen. Det ved jeg ganske udmærket i forvejen.

Derimod spurgte jeg, om måden at redigere på har ledelsens – direktionens og direktørens – opbakning. Efter at have gjort rede for baggrunden for mit spørgsmål formulerede jeg det helt præcist sådan: "Jeg vil hermed stille Politikens administrerende direktør det spørgsmål, om den ovenfor beskrevne opførsel er i overensstemmelse med, hvad ledelsen i Politikens Hus kan og vil bakke op og lægge navn til."

Jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at De ikke skulle være intelligent nok til at kunne forstå et enkelt, klart formuleret spørgsmål.

Ved nærmere eftertanke vil De uden tvivl også kunne give mig ret i, at det var et spørgsmål, som var stilet til Dem – og ledelsen af Politikens Hus. Det kan næppe være chefredaktionens opgave at svare på, hvad ledelsens holdning er, så derfor giver det ingen mening at videresende mit spørgsmål til Tøger Seidenfaden!

Chefredaktør Tøger Seidenfaden er der ikke grund til at beskæftige sig yderligere med. Han har jo allerede meget klart demonstreret sin degenererede og forsumpede moral, der ikke gør det muligt for ham at skelne mellem løgn og sandhed, så ham kan man ikke mere tage alvorligt. Han er et sørgeligt eksempel på en person, der har fået en stilling, han overhovedet ikke har dannelse og menneskelig og åndelig baggrund til at kunne bestride.

Derimod overrasker og skuffer det mig, at samme forhold åbenbart også gør sig gældende i ledelsen af Politiken,

men anden konklusion kan jeg ikke komme til på baggrund af Deres brev af 25.02.02.

Jeg har allerede for et stykke tid siden beskæftiget mig offentligt med denne affære, og jeg har sikret mig offentliggørelse af en mere detaljeret beretning om Politikens forhold til begrebet løgn/sandhed. Det står mig nu klart, at der ud over Tøger Seidenfaden og Jacob Fuglsang også er en tredje person, der fortjener at få sit navn nævnt. Jeg skal sende kopi efter offentliggørelsen, så direktionen kan få mulighed for at vurdere, hvor meget reklamebudgettet skal forøges for at opveje min negative omtale af landets mest uanstændige og utroværdige avis!"

Den 8/3 lader Politikens ansvarshavende chefredaktør høre fra sig. Tøger Seidenfaden skriver:

"Kære Niels Henrik Wyke,

Hvilken fotomodel: "Bekæmp fremmedfrygten. Åbn din dør" - ja, det er din dør. Næppe Tøger Seidenfadens. For så ville godgøreheden koste ham (og ikke dig) noget. Derfor er det åbenbart DIG, der skal være dørmåtte ...

De har sendt mig kopi af Deres korrespondance med Lars Henrik Munch.

De har fået afvist et læserbrev med henvisning til pladmangel. De kan hver lørdag se forholdet mellem antal modtagne breve og antal breve – det, De har oplevet, er ikke usædvanligt.

De mener, at Thøger Paulis bemærkning i et læserbrev om, at man aktivt burde skulle tilmelde sig folkekirken, er i strid med de faktiske forhold. Den kendsgerning, at ens forældre vælger at døbe en som nyfødt, er efter Deres opfattelse at sidestille med en aktiv tilmelding. Det er et synspunkt, men det kan bestemt ikke bære en rettelse.

Sjovt nok har De heller ikke ret i, at man kun kan blive medlem af folkekirken ved at blive døbt, i hvert fald ikke hvis det man lægger vægt på, er betaling af kirkeskat, der jo var emnet. Jeg

er ikke døbt, men er ikke desto mindre altid blevet pålignet kirkeskat, hvilket jeg hidtil ikke har protesteret imod ud fra en almindelig kulturel sympati for folkekirken. Tilfældet illustrerer en administrativ praksis, der gør sammenligningen til fagforeningskontingenter og politiske bidrag naturlig.

Tonen i Deres seneste brev – jeg har nu en "degenereret og forsumpet moral", fordi jeg beklageligvis ikke har besvaret et brev, som De allerede har fået besvaret en gang – inspirerer jo ikke ligefrem til et svar. Men hermed er altså alligevel en mere udførlig reaktion, der dog ikke ændrer ved, at den oprindelige begrundelse for afslaget – pladmangel – er fuldt ud dækkende.

Tak for Deres interesse for Politiken."

Hvor hulen er formatet?

N. H. Wyke tager ikke svaret for gode varer og skriver 9/3 tilbage til Seidenfaden:

"Deres brev af 8.3.02 skal ikke stå uimodsagt, selv om det i virkeligheden blot til fulde dokumenterer min karakteristik af Dem som en person, der har en stilling, De på ingen måde har menneskeligt og moralsk format til at udfylde.

De benægter kendsgerninger mht., hvordan man bliver medlem af folkekirken. De er ikke stor nok til at kunne indrømme, at Politiken har viderebragt en indiskutabel usandhed i Tøger Paulis læserbrev.

I stedet prøver De at tale udenom ved at fortælle om Deres egne forhold. Hvis/når De betaler kirkeskat, er der ganske enkelt tale om en administrativ fejl, som ikke folkekirken, men Deres bopælskommune bærer det fulde ansvar for. Det er ganske enkelt for sølle, at De prøver at retfærdiggøre en forkert redaktionel disposition ved at henvise til en klar administrativ fejl i Deres skattebetaling.

Men det helt afgørende er, at når De ikke er døbt, er De ikke medlem af folkekirken – uanset nok så megen skattebetaling som følge af "kulturel sympati"! Enten De vil tror det eller ej, kan man kun blive medlem af folkekirken på én måde: ved dåb.

"Sjovt nok har De heller ikke ret i, at man kun kan blive medlem af folkekirken ved at blive døbt," skriver De til mig. Skal vi vædde? Deres uvidenhed om emnet er åbenbart lige så stor og massiv som Deres arrogance og som den næsten uden huller!

De er igen i klar modstrid med kendsgerningerne, når De beklager Dem over min beskrivelse af Dem og fortsætter med "fordi jeg beklageligvis ikke har besvaret et brev, som De allerede har

fået besvaret en gang – ". Sagt på helt klart og tydeligt dansk, så er dette Deres udsagn en lodret løgn!

Sandheden er, at jeg skrev et brev til Dem den 22.1.02 og bad om Deres vurdering af Jacob Fuglsangs disposition. Dette brev, stilet og sendt direkte til Dem, besvarede De ikke!

Den 30.1.02 skrev jeg igen til Dem og rykkede for svar på mit første brev. Dette brev har De heller ikke besvaret.

Derefter skrev jeg 24.2.02 til adm. direktør Lars Henrik Munch, som simulerede ikke at kunne forstå et klart spørgsmål og derfor svarede efter opskriften "goddag mand - økseskaft".

På den baggrund vil jeg gerne have mig frabedt, at De prøver at give indtryk af, at De har svaret mig. Det har De ikke! Brevet i dag er første og eneste brev, jeg nogensinde har modtaget fra Dem!

Det undrer og overrasker mig, at De nu pludselig lader høre fra Dem. Men det er måske ved at gå op for Dem, at jeg ikke er den type, der finder mig i hvad som helst og bare trækker mig bukkende tilbage, fordi jeg udsættes for en redaktørs arrogance og stupiditet.

For et stykke tid siden så jeg et læserbrev af Søren Krarup i Politiken. Han fortalte om nogle oplevelser med et angreb fra Egon Clausen og henviste til at læse korrespondancen med Politiken i Tidehverv. Det har jeg gjort, og jeg må sige, at det var interessant læsning, som rummer mange elementer, jeg umiddelbart genkender i min sag. Det er for resten også ganske afslørende, at De fastholder pladsmangel som begrundelse for at afvise mit indlæg. Få dage efter Thøger Paulis famøse læserbrev havde debatredaktionen plads til at bringe endnu ét af hans indlæg, der da handlede om vores forfærdelige regering. På samme side var der yderligere 2 indlæg, der indholdsmæssigt kørte i samme spor

som Thøger Paulis. Det lyder derfor yderst troværdigt, at man har pladspøblemer!

Sagens kerne er, at Politiken har videbragt en gemen usandhed, og redaktør Seidenfaden er dels uvidende om de faktiske forhold og dels en så uendelig lille mand, at han ikke på nogen måde formår at indrømme, at han har taget fejl. I stedet fremturer han og roder sig længere og længere ud med løgn på løgn, mens han gør sin avis og især sig selv totalt til grin.

Til sidst skal jeg lige rette en misforståelse. De slutter med at skrive: "Tak for Deres interesse for Politiken." Der tager De helt fejl. Jeg har ingen som helst interesse for Politiken. Kun foragt. Især for dens chefredaktør."

Går den, Granberg?

Det brød Tøger Seidenfaden sig ikke om og skrev 12/3 tilbage:

"Kære Nils Henrik Wyke,

Da jeg ikke ønsker at høre yderligere fra Dem, returnerer jeg hermed Deres brev.

Venlig hilsen

Tøger Seidenfaden"

Wyke mener, at "den går ikke Granberg" og skriver 9/4 tilbage til Seidenfaden:

"Man skulle tro, det var løgn – som noget af det, der skrives i Politiken! – at det eneste, en redaktør for en landsdækkende avis – ("Organet for den højeste oplysning") – kan foretage sig, når han får tilsendt en skrivelse med veldokumenterede kendsgerninger, er at sende den tilbage med beskeden: "Da jeg ikke ønsker at høre mere fra Dem, returnerer jeg hermed Deres brev." (Vi bliver nu to om at bestemme, om jeg må sige mere!!)

Konfronteret med forholdene i virkelighedens verden og sin egen samt en uduelig og inkompetent debatredaktørs

uvidenhed om danske samfundsinstitutioners indretning slipper argumenterne åbenbart op for den lille, selvhøjtidelige mand, der ellers godt kan føre sig frem arrogant, bedrøvelende og med store armbevægelser i tv-programmer!

Hvor primitivt!

Hvor infantilt!

Hvor ringe!

Vor Herre bevares!

Med venlig hilsen

Nils Henrik Wyke

PS. Det er for øvrigt ganske pudsigt: Jeg stødte for kort tid siden på et udklip fra Politiken. Det var et par år gammelt. En læser, der var lige så uvidende som chefredaktøren og Thøger Pauli, havde skrevet det samme vrøvl, som Thøger Pauli nu har gentaget. En kordegn fra Københavnsområdet havde derefter fået optaget en længere indlæg, hvor han forklarede sagens rette sammenhæng for de uvidende. I 2002 er det sådan, at "synspunktet kan bestemt ikke bære en rettelser" – som det udtrykkes i brevet af 8. marts til mig. Det kunne det altså godt tidligere, selv om folkekirkens forhold hele tiden har været de samme. Det er da morsomt. Det er skønt, når der er linie og konsekvens i det, en avisredaktør står for!

PPS. Da jeg i forvejen har kopi af originalbrevet af 8. marts, vedlægger jeg det igen, idet jeg ikke har noget at bruge det til!

Kopi til bl.a. adm. direktør Lars Henrik Munch, som sammen med bestyrelsen alvorligt bør overveje, om man ikke af hensyn til Politikens omdømme snarest bør finde en anden chefredaktør, der har det åndelige og menneskelige format til at fylde stillingen ud, som den nuværende chefredaktør mangler i så åbenlys og udpræget grad!"

Hvorfor skal du være medlem af DDF ?

Af Niels Bach Jensen

Forrige år var jeg foredragsholder til et velbesøgt medlemshvervningsmøde i Den Danske Forenings regi. I løbet af aftenen blev der vendt mange emner, hvis fællesnævner selvfølgelig var den massive vækst og tilstrømning af muslimer til Danmark.

Et af de potentielle nye medlemmer stillede herunder et yderst relevant spørgsmål:

Hvorfor være medlem af DDF, når der findes et politisk parti, som på glimren-

de vis arbejder for foreningens synspunkter i folketinget?

Fri af politisk taktik

Hertil kunne jeg svare, at i modsætning til et politisk parti, der er nødt til at indgå kompromiser, deltage i studehandler og tage hensyn til samarbejdspartnere, kan DDF i kraft af sin uafhængighed altid sige den usminkede sandhed uden at tage hensyn til en fintfølelse vælgerskare.

Uanset hvad der er "god tone på bjerget" kan du som medlem af DDF regne

med, at vi til enhver tid repræsenterer din og dermed Danmarks sag indenfor de rammer, der er os afstukket.

Desuden kommer, at man gennem sit medlemskontingent styrker dette foreningsarbejde, samtidig med, at man som medlem indgår i et netværk, man kan få glæde af i mange situationer. For eksempel ved hvervning af læserbrevskribent, artikelskrivning, samt i argumentations- og debatøjemed.

Den Danske Forening har gennem årene opbygget en i blad, bog, og internet tilgængelig videns- og informations-

bank, hvor man kan skaffe sig saglige og objektive prognoser, statistikker og information om masseindvandringens konsekvenser for vort land.

Eksempelvis påviser foreningen gang på gang, at der ikke er nogen juridisk hindring for, at hjemsendelse af vore uønskede gæster kan påbegyndes!

Informationer som denne er til uvurderlig hjælp i den daglige debat, hvor diverse selvudnævnte "kulturpersonligheder" og "ekspertes" til bevidstløshed gentager løgne i medierne og skal have kvalificeret modspil.

Slutteligt må man holde sig for øje, at jo flere medlemmer, der er, desto mere bliver der lyttet til foreningens synspunkter og krav.

Og dette er højst nødvendigt, idet foreningen på sin ensomme urias-post nu på 18. år har dokumenteret, at kun konsekvent afnaturalisering og repatriering af de os påtvungne indvandrere vil redde landet fra - med matematisk uomtvistelighed - at blive overtaget af muslimer i dette århundrede.

Kort sagt: Fratagelse af det danske statsborgerskab og hjemsendelse til deres respektive lande.

Dette er den eneste løsning for at imødegå at Danmark bliver til en fremtidig muslimsk provins.

Og herunder er det revnende ligeegyldigt, om vi kan forhale processen i 5 el-

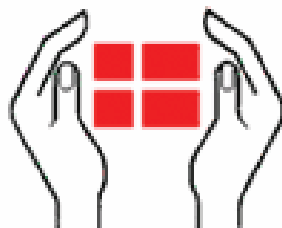
ler 10 år. Hvis dine børn undgår dette ragnarok, bliver det i stedet bliver dine børnebørn der kommer til at betale regningen ...

Og denne regning kan kun blive betalt i form af afgivelse af deres frihed til et muslimsk overherredømme hvor Sharia-lovgivningen vil erstatte Grundloven.

Åndelige skyklapper ...

Herunder er det vigtigt at holde sig for øje, at selv de mest optimistiske prognoser forudsiger, at Danmark vil have et befolkningsmæssigt flertal bestående af indvandrere senest i år 2057!

Trods disse dystre fremtidsudsigter oplever vi desværre stadig at mange - rigtig mange - danske mænd og kvinder

Pas godt på Danmark

går med åndelige skyklapper, som om de med djævlens vold og magt vil undgå at tage stilling til, at de med deres selvpålagte selvcencur og passivitet i dag ofrer deres børn i morgen.

For at sikre "Fred i vor tid" er de villige til at pantsætte deres efterkommere i evig trældom.

Og de kan ikke undskylde sig med, at "vi vidste jo ikke bedre". Informationen om, hvorledes det kommer til at gå for vort land, såfremt øjeblikkelige hjemsendelser ikke bliver påbegyndt, har nu i næsten 20 år ligget foran dem i bog- og artikelform samt på internettet.

Men først for sent, først alt for sent, vil disse virkelighedsformægttere indse, at det største tab for Danmark - og dermed også for dem selv - ikke vil være tabet af freden, men derimod tabet af deres frihed.

Som en modpol til disse virkelighedsformægttere, der muligvis kan kickstartes ved, at deres datter bliver etnisk massevoldtaget, eller deres søn bliver kulturberiget i form af en kniv i maven - må vi andre lægge os ekstra i selen for at undgå at Danmark skifter ejermænd.

Dette arbejde bør foregå i Den Danske Forening, der er den eneste uafhængige og tværpolitiske forening med konsekvent afnaturalisering og repatriering på dagordenen.

Dette og kun dette kan stikke en kæp i hjulet på de kræfter, der i løbet af to til tre generationer vil omdanne Danmark til Sharia-styret land med muslimsk befolkningsflertal. ■

Nye og lovende toner fra pavestolen ?

Af Keld Rasmussen

Ved at vælge den tyske kardinal Joseph Ratzinger til at efterfølge afdøde Johannes Paul II som pave Benedict XVI har den katolske kirke stemt for Europas og Vestens overlevelse, skriver kommentatoren Robert Spencer i det amerikanske Internet-magasin *FrontPageMag.com*.

"Europa vil være islamisk inden århundredets udgang", forudså historikeren Bernard Lewis ganske nyligt. Men at dømme efter, hvad den nye pave har skrevet, er han alt andet end opgivende over for denne udvikling. Den nye pave virker meget bevidst om den alvorlige fare, europæerne står overfor: Han har direkte opfordret Europa til at genfinde sine kristne rødder, "hvis det virkelig ønsker at overleve".

Realisme, ikke koran-kys ...

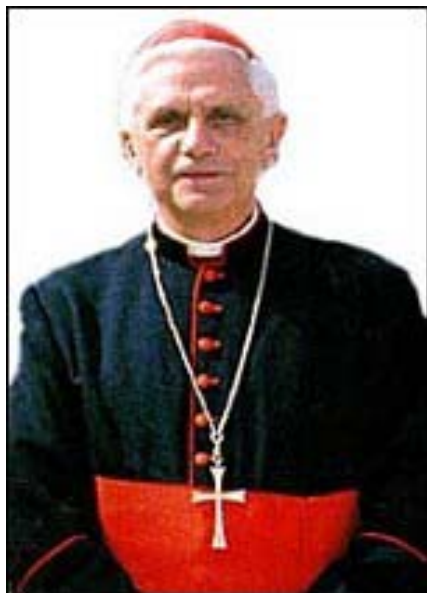
For mens hans forgænger har kysset koranen og fulgte en meget forsonlig linje over for den islamiske verden, trods talrige provokationer og angreb

mod katolikker i islamiske lande - så har den nye pave Benedict XVI, trods en lige så barmhjertig indstilling, vist sig at være langt mere opmærksom på, hvorledes islam udfordrer den katolske kirke og kristendommen i bred almindelighed. Pave Benedict er gået i brechen for rettighederne hos muhamedanere, der er konverteret fra islam til kristendommen og lever under trussel om dødsstraf i de islamiske lande og i stigende grad må leve i frygt selv i Vesten. Den nye pave har også udtalt sin anerkendelse af kristne, der søger at omvende muslimer - en virksomhed, der vækker stærk islamisk vrede og tilmed er ulovlig i mange islamiske lande.

Pave Benedict XVI har også skarpt kritiseret Europas tilbageholdenhed og tøven med at anerkende og vedgå sine kristne rødder af frygt for at virke anstødelig på islams hastigt voksende og i stigende grad stadigt mere indflydelsesrige tilstedeværelse i de europæiske lande - en tilstedeværelse, som er blevet aktivt fremmet, opmuntret og fremhjul-

pet af europæiske ledere i over tre årtier. Jvf. historikeren Bat Ye'ors bog "Eurabia". Allerede i sin kardinaltid påpegede den nye pave, at netop en manglende henvisning til Gud og en rationalitetens arrogance bliver en torn i øjet på islam og fremprovokerer fundamentalisme. Han har også kritiseret multikulturalismen, "der vedvarende og lidenskabeligt opmuntres og støttes", fordi den "munder ud i afkald på og forkastelse af det, der er vort eget" ...

Han modstiller nutidens opsving for islam med Europas hensygnende vitalitet. I det gamle Europa, siger paven, "bevæger vi os i retning af relativismens diktatur, der ikke anerkender noget som endegyldigt og alene har éns eget ego og ens egne begær som højeste værdi" - alt er lige fedt og dermed lige meget eller lidt værd. Islam, derimod, er alt andet end relativistisk: "Islams genfødsel skyldes delvis nyhvervet materiel velstand i de muslimske lande, men navnlig overbevisningen om, at islam kan tilbyde et reelt åndeligt fundament

Uanset de vigtige forskelle og modsætninger mellem den katolske og den protestantiske kirke - så er det navnligt i dag vigtigt, at begge kirkelige retninger snarere samler sig om fællestrækkene end modsætningerne. I 1400-årenes Spanien, i 1300-årenes Serbien og i 1700-årenes Østrig stod den katolske kirke i forreste række i kampen mod islams erobringskrige. Det skal fremhæves, at den tyske kardinal Joseph Ratzinger (fotoet) har taget til skarpt genmæle imod den islamiske aggression efter sin udnævnelse til pave Benedict XVI - til markant forskel fra sin eftergivende forgænger, Johannes Paul II ...

for de islamiske folks liv. Et fundament, der synes smuldrat mellem hænderne i det gamle Europa".

Undergangen må afvendes

På linje med sit opråb til europæerne om at få genfundet deres åndelige arv går paven også imod bestræbelserne på at få Tyrkiet ind i den Europæiske Union. "Tyrkiet", siger paven, "har altid repræsenteret en helt anden og fremmed verdensdel, der altid har stået i modsætning til Europa". Men hans ophævelse er ikke kun geografisk, ligesom han afviser en sådan forsimpning. "Europa", argumenterer paven, "blev ikke bygget på geografi men på trosfællesskab. Vi må om- og gendefinere, hvad Europa er, og ikke nøjes med positivisme". At definere Europa som en kristen enklave vil utvivlsomt hæve blæretemperaturen hos mange verdsligt indstillede mennesker, men et verdslig og relativistisk Europa har vist sig magtesløst over for det at blive islamiseret - endda selvom islamiseringen lige netop truer de mest værdsatte europæiske grundforestillinger om lighed og ret for alle folk, siger pave Benedict XVI, der ser udviklingen som noget, der synes at være "begyndelsen til Europas undergang og fald".

Om afværgelsen er for sen eller ej - så er det bemærkelsesværdigt, at pave Benedict XVI inden sin tiltræden klart har påvist den islamiske trussel mod Vesten

i flere taler og skrifter end sin forgænger.

I slutningen af 2003 afveg det halvofficielle jesuitiske tidsskrift *La Civiltà Cattolica* markant fra Johannes Paul IIs politik over for islam ved at bringe en harsk kritik af den mishandling, kristne må lide i islamiske samfund. Hermed kom et stærkt udtryk for en katolsk erkendelse af omfanget af den religiøsekonflikt, som jihad-helligkrigerne fører mod kristne og andre verden over. *La Civiltà Cattolica* indskærpede således, at "i næsten tusind år har Europa været under konstant trussel fra islam, hvor overlevelse to gange var i alvorlig fare". Nu, i kraft af jihad-terrorisme og den demografiske udvikling, truer islam atter Europas overlevelse. Den nytiltrådte pave synes at have bemærket det. Og måske er modstandskampen i Europa ved at begynde.

Økonomi for perlehøns ...

Vi fastholder, at en nation, der prøver at beskatte sig selv til velstand, er det samme som en mand, der står i en spand og prøver at løfte sig selv op ved håndtaget.

Winston Churchill

Det utaknemmelige job som dørmænd

Af Per Bührmann

Efter min artikel var i sidste nummer af *Danskeren*, har der været nogen opmærksomhed omkring dørmændsproblematikken, og jeg vil herved forsøge at give nogle svar efter bedste evne. Nu skal det jo ikke være en fortsat historie i 299 numre, så jeg tror nu dette emne er uddebatteret. Men skulle udviklingen kræve det, vil jeg selvfølgelig kommentere det. Men læserne bør huske, at det nu er 2 år siden, jeg sluttede som dørmænd, så min viden bliver hastigt forældet. Nu mangler kun politikerne at gøre noget ved problemerne, og det vil nok komme til at tage længere tid end at udgive to numre af *Danskeren* ...

Der var en del, der ikke forstod, at man "ikke bare kunne nægte at lukke dem ind" (Ballademagerne).

Jo, det lyder jo meget nemt, men da der ikke må optages fotoarkiver, føres registre eller lignende, er der kun dørmændens hukommelse at bygge på. Og

da mange har dørmændsarbejdet som ekstrajob, er det ikke de samme folk, der er på de samme steder hver weekend. En dørmænd lukker mellem 800 og 1.200 gæster ind og ud på en aften - alt efter størrelsen af diskoteket, så det kan være lidt vanskeligt at huske et ansigt 14 dage efter, at der har været en konflikt.

Der var også forslag om at man kun lukkede "andengenerationsindvandrere ind med følgeskab af en dame".

Jo, det er da en fin ide men ikke praktisk gennemførlig, da man så skulle binde det par sammen, så dem der kom sammen også gik sammen, ellers ville der opstå nogle slusere som ville: Gå ind sammen med A, derefter gå ud og komme tilbage efter en halv time med B o. s. v.

Der var også forslag om, at andengenerationsindvandrere kun kunne komme ind sammen med en andengenerationsindvandrer-pige.

Jo, en strålende idé - men helt ulovlig:

Man overtræder straffelovens § 266 b, idet det er ulovligt med kvotedeling af udlændinge, og det har en slem konsekvens for en vagt eller dørmænd.

En af mine gode venner afviste efter ordre fra en bestyrer nogle udlændinge med henvisning til, at der var mere end 15 udlændinge i diskoteket. Sagen kom i retten, og han fik en bøde på 1.000 kr., og 3 dage senere fratog politiet ham hans licens til at være dørmænd i 5 år - så derfor ...

I mellemtiden er Københavns Kommune gået i vælten med en kampagne, der meget kort hedder *meld en dørmænd til politiet og gør de radikale glade*.

Man glemmer, at dørmænd i mange tilfælde er klemt mellem lovgivningen på den ene side og bestyreren på den anden side, idet bestyreren ikke ønsker ret mange andengenerationsindvandrere i diskoteket.

For det skaber utryghed, og danskerne begynder at forlade stedet - og så er der lovgivningen, der giver hvem som helst

ret til at komme ind. Det er mange gange blevet sagt, at "kan du ikke finde ud af at holde de sorte ude, finder vi én der kan".

Men hvis der bliver en sag ud af det, er bestyrerens hukommelse lige pludselig meget dårlig, og det er i hvert fald ikke det, han har sagt, og det er opfattet helt forkert ...

Som jeg ser det, er der kun 2 løsninger på dette problem - nej i grunden 3:

For det første kan man ophæve straffelovens § 266 b, så det bliver muligt for bestyreren at vælge, at han ikke vil have indvandrere på sit diskotek, og så undvære at tjene de penge, de bruger på hans sted.

For det andet kan man ophæve dele af

registerloven, så det bliver muligt at oprette registre med foto, CPR-nummer og navn, så det er praktisk muligt at holde uromagere af en hver slags ude.

Men der er selvfølgelig også en tredje mulighed: Nemlig at alle 400.000 udlændinge i Danmark kan rejse hjem.

Så kan vi nok klare de etniske danske ballademagere selv.

90 års-dag for det tyrkiske "holocaust"

Af Harry Vinter

Den 24. april 1915 påbegyndte tyrkerne udryddelsen af sine kristne mindretal. Inden 1915 var omme, var over 1 million armenere myrdet, og Tyrkiet var stort set rensat for armenere. Dernæst kom turen til grækere og assyrere...

Nedenfor bringer vi oversættelsen af udsnit af artikler fra New York Times fra sommeren og efteråret 1915. Der gik nogen tid, før grusomhedernes omfang blev kendt udenfor Tyrkiet.

New York Times, 28. april 1915:

**Appel til Tyrkiet om at stoppe massakrer
Ambassadør Morgenthau instrueret om
at gøre indsigelse på anmodning fra Rusland**

Ovenpå rapporter om massakrer og trusler om yderligere overgreb mod kristne i Tyrkiet, har De Forenede Stater anmodet den tyrkiske regering om at beskytte de kristne armenere i Tyrkiet.

Efter anmodning fra den russiske regering fremsendt gennem ambassadør Bakhmeteff telegraferede sekretær Bryan til ambassadør Morgenthau i Konstantinopel for at gøre indsigelser overfor de tyrkiske myndigheder med anmodning om at der tages initiativer til beskyttelse af truede armenere og imod gentagelser af religiøs vold.

Ambassadør Bakhmeteff kontaktede præsidentens kontor sent i dag med en skrivelse fra sin regering, som indeholdt en bøn til De Forenede Staters regering om hjælp, fremsendt gennem Ruslands regering fra den Armenske Kirke i Etchmiadzin i Kaukasus.

"Anmodningen fra lederen af den Armenske Kirke til regeringen fremsendt gennem den russiske ambassadør", udtaler sekretær Ryan, "er den første officielle rapport, regeringen har modtaget om massakrer på armenere. Vi reagerede ud fra humanitære hensyn".

New York Times, 18. maj 1915:

**Tyrkiske og kurdiske grusomheder ved
Van overgår grusomhederne i 1895**

I følge en rapport fra den russiske kon-

sul i Urumiah i Persien er seks tusinde armenere blevet massakreret ved Van i Armenien. Rapporten er dateret den 15. maj og nævner, at armenerne forsvarer sig til det yderste, men at de behøver omgående hjælp.

New York Times, 12. juli 1915:

Tyrkerne sætter indfødte kristne på gaden

Amerikanske rejsende, som kommer fra Tyrkiet, har givet øjenvidneskildringer af behandlingen af de kristne i Tyrkiet, som til fulde bekræfter, at de kristne ikke har været i en lignende nødsituation siden tyrkerne indtog det Byzantinske Rige.

The New York Times

Kilden til de her bragte oplysninger findes på internetadressen:

http://www.armeniapedia.org/index.php?title=Armenian_Genocide_Contemporary_Articles

Både armenere og grækere, de to oprindelige folkeslag i Tyrkiet, bliver systematisk fordrevet fra deres hjem og bliver drevet imod fjerne provinser, hvor de bliver spredt i små grupper i tyrkiske landsbyer, hvor de får valget mellem øjeblikkelig omvendelse til islam eller døden ved sværdet eller sultedøden. Deres hjem og ejendele bliver straks overtaget af indvandrere fra Makedonien.

Overalt i distrikterne Erzerum, Van, Bitlis, Diarbekir, Harput, Sivas og Adana bliver armenerne nådesløst fordrevet fra deres hjem i titusindvis og drevet bort for at dø i ørkenen nær Konya eller i Øvre Mesopotamien. Disse tal inkluderer ikke tusindvis, som bliver massakreret af kurdere eller hængt af de tyrkiske myndigheder uden rettergang overalt i Armenien.

Grækerne går det ikke meget bedre, bortset fra, at de ikke bliver massakreret. Bortset fra de 180.000, som sidste år blev drevet fra deres hjem i Thrakien

og fordrevet til rent tyrkiske områder uden at få lov at tage andet med sig end det tøj, de går i. 46.000 er blevet fordrevet fra Gallipoli-halvøen og fra begge sider af Dardanellerne, 50.000 fra Pinkipo Øerne, 42.000 fra området mellem Thrakien og Konstantinopels forstæder, 19.000 fra Ismid Provinsen, 60.000 fra Bremussa, og denne fordrivelse tager til i styrke og vildskab.

Sunde mænd bliver indrulleret i den tyrkiske hær. Resten bliver opdelt i små grupper og fordelt i tyrkiske landsbyer i Lilleasien, idet man sørger for at opsplitte familier og skille kvinder og piger fra deres slægtninge. Børn bliver kidnappet langs ruterne for at blive opdraget som muslimer, og piger bliver bortgivet til såkaldt ægteskab med tyrkiske bønder.

De resterende voksne får valget mellem døden og omvendelse.

Hvis ikke Tyrkiet bliver stoppet meget hurtigt, vil der snart ikke være flere kristne i Det Ottomanske Imperium.

New York Times, 16. september 1915:

Protest besvaret med hængning af armenere

En korrespondent fra Times, som fornylig var i Saliniki, siger, at alle rapporter fra Tyrkiet er enslydende, hvad angår armenere. Alle er af den opfattelse, at der er tale om en officiel udryddelsespolitik, hvis mål er udryddelsen af 800.000 – 1.000.000 personer. Kristne kan undgå døden ved at konvertere til muhamedanismen, i hvilket tilfælde alle kvinder i den pågældendes familie bliver fordelt blandt tyrkere, hvilket gør en tilbagevenden til kristendommen umulig.

Den amerikanske minister i Konstantinopel siges at have protesteret imod massakren, fordi den udsætter amerikanske missionærer for fare. Det eneste svar han modtog var, at 20 ledende armenere blev hængt på gaden i Konstantinopel den følgende dag.

New York Times, 27. September 1915:

Armeniens affolkning

De chokerende efterretninger om masakrer, tortur og deportation af armenske kristne vækker amerikanernes sympati og hjælpsomhed. På baggrund af talrige og pålidelige kilder i Tyrkiet kan det fastslås, at der ikke er tale om tilfældige uroligheder eller om en mindre grad af undertrykkelse, men om en systematisk bestræbelse på at udrydde det armenske folk. Tusindvis af familier er blevet drevet fra deres hjem for at lide sultedøden langs vejene. Byer og landsbyer er blevet tømt for indbyggere. Mange bliver udsat for tortur for at få dem til at afskrive deres kristne tro. Kvinder bliver indlemmet i haremer, og børn bliver solgt som slaver.

Grusomhederne kan ikke undskyldes med militære hensyn, for de affolkede

byer ligger i mange tilfælde udenfor rækkevidde af en tænkt russisk invasion, og armenierne har ingen steder gjort tegn på oprør - bortset fra i Van, hvor de blev drevet til et desperat selvforsvar. Det ser ud til, at tyrkerne er opsat på at udrydde armenierne, for at forhindre, at der nogen sinde kan dannes en armenisk stat, i tilfælde af, at de allierede overmander Tyrkiet.

New York times, 29. September 1915:

Armenske kvinder på auktion

Professor Dutton udtaler, at han ikke tror noget værre har udfoldet sig i århundreder, end den udtænkte og systematisk udførte udryddelse af et helt folk, som Ungtyrkerne under ledelse af Enver Pasha udfører. Planen går ud på

at udrydde armenierne.

For kun en dag eller to siden talte han med en ung pige, som forlod Tyrkiet d. 18. august. Hun fortalte om den skæbne, som var blevet 100 piger ved en missionskole i Anatolien til del. Disse piger, som var armeniere, blev opdelt i grupper, og dem, som efter de tyrkiske officerers mening så bedst ud, blev overtaget af disse officerer. De, som ikke så helt så godt ud, blev overgivet til soldaterne, og endelig blev resten udbudt til salg til de højstbydende på en auktion.

New York Times, 16. oktober 1915:

Vi kan ikke gøre mere

De Forenede Staters regering har gjort alt, hvad der officielt kan gøres, for at hjælpe armenierne i Tyrkiet.

Kæmp for alt, hvad du har kært

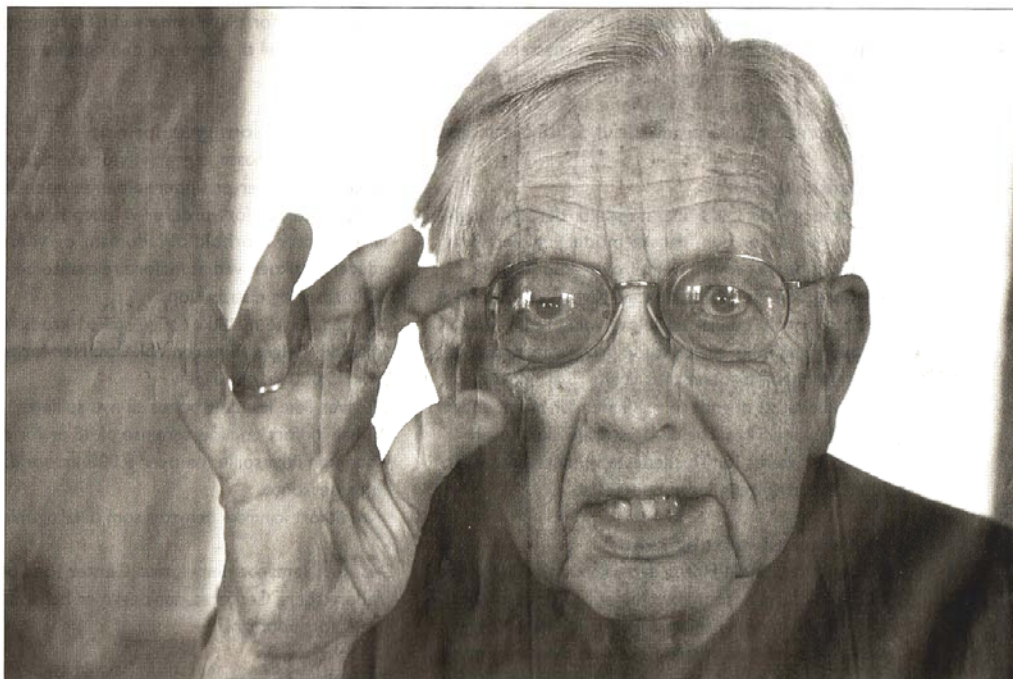
Fra modstand til modstand - for en del gamle modstandsfolk fra Besættelsen var og blev det nationale det eneste bærende. Ikke så få af dem gik senere til modstand mod indvandrerpolitikken, dengang det ofte kostede at blive udråbt til »racist«, fysiske overfald m.m.

INDVANDRING

AF NIELS LILLELUND

■ Februar 1945 i Vestre Fængsels tyske afdeling. 22-årige Sune Dalgaard sidder i sin celle og spekulerer på, hvad der skal ske. Han har været fængslet nogle måneder, efter en rum ventetid har han været under forhør og efterhånden fundet ud af, hvor meget eller hvor lidt tyskerne ved om hans aktiviteter. Nu går døren op og en kommanderende tysk stemme siger »Fertig machen, Transport!«.

Fangerne bliver delt i to grupper. Den ene sendes til koncentrationslejren Dachau, men Dalgaard er heldig, han skal til Froslev. »Ren rekreation,« siger han i dag med et skævt smil. Marts 1987 i Virum Hallen. Udenfor er ophidsede demonstranter ved at vælte bygningen. De kaster brandbomber mod vinduerne, det lykkes dem at knuse et af dem og få en røgbombe inden for i hallen, hvor man knapt kan ånde. Sune Dalgaard står derin...

PLIGT - »Jeg var ikke i tvivl om, hvad der var min pligt. Også i den forstand minder situationen om Besættelsen,« fortæller 83-årige Sune Dalgaard om sin forbindelse til Den Danske Forening.

spurgte sin far, om der da ikke altid havde været bærbare computere til...

Fortid og nutid
For Sune Dalgaard...

Foto: TORBEN STROYER

store og hele mener jeg ikke, der er noget at sige os på.»

Beskyldt for nazisme

Hvorfor var det for tidligt at sige det? ...

For mig var det det nationale der var gørenden aggrmen en sivilnati indstillin

Sune

med illegale blad nåede også at stå katorer i Kommuns kældere, hvor mations pressebe arbejdede. Besæt meget ubehjælpelig, jo midt i studier samme måde kom med Den Danske meget lidt tilpas, jeg netop blevet i og kunne nu efter i Rigsarkivet end til at få tid til fors arbejde. Sådan ha været ligesom to mit liv, der trak: » skabelige arbejde nationale forpligt sidste måtte hver komme først.»

Forsvar for fæ

Mange vil se en mellem at være ni mand og så gå så kamp mod indvar Danmark?

»Toger Seidenf (dagbladet Politidaktør, red.) spua det samme i en t sendelse. For mig ting ikke blot for men en logisk fo hinanden. At væ ville ud en at for når

Jyllands-Postens Niels Lillelund interviewer 15/5 2005 Sune Dalgaard - Dan-skerens ansvarshavende redaktør - om hans deltagelse i modstandsbevægelsen førhen og nu.

Om sit engagement i Den Danske Forening siger Sune Dalgaard blandt andet: »At være national er ikke at ville udvide territoriet, men at forsvare sit fædreland, når det er i fare. Det var det dengang, og det er det i dag».

Om sin forventning til fremtiden siger Sune Dalgaard:

»Nu har jeg jo ikke selv nogen lang fremtid, men jeg er ikke optimistisk. Udviklingen er jo ikke vendt, tilstrømningen er blot aftaget i hast. Og tilstrømningen af muslimer må jo også ses som et europæisk problem, man kan ikke betragte Danmark isoleret. Men jeg har altid ment, at når den nationale solidaritet gik fløjten, så var den sociale solidaritet også væk. Og jeg har aldrig helt forstået, hvorfor det skulle ske. Hvorfor tillod vi vor nationale enhed at gå tabt? Det er sket, det ses tydeligere og tydeli-

gere i form af det, man kalder ghettoisering. Politikerne står magtesløse over for det fænomen, og der er for mig ingen tvivl om, at det bare vil blive værre og værre i de kommende år, hvis vi ikke virkelig får vendt skuden.»

Dalgaards løbebane har været mere end tankevækkende: Medlem af modstandsbevægelsen, anholdt af Gestapo for deltagelse i den frie presse og anklaget for hetz mod besættelsesmagten.

I dag er han påny anklaget for hetz mod den nuværende besættelsesmagt...

Venstrefløjens syge alliance med islam

David Horowitz:

**Unholy Alliance.
Radical Islam and the American
Left.**

(Regnery Publishing, 2004. 296
sider. \$ 27.95).

Efter i en række bøger at have gjort op med 68erne, antiracismen og Vestens skyldbetyngethed leverer grundlæggeren af FrontPageMag.com, David Horowitz, med dette værk så at sige den aktuelle syntese. Han trækker knivskarpt den lige linje fra en tidligere æras kommunist sympatisører til nutidens islam sympatisører og viser desuden den slående lighed mellem venstrefløjens og muslimernes had mod Vesten. Terrorangrebet 11/9 01 ramte USAs og kapitalismens hjertesymboler og tilfredsstillende dermed både de selvhadende vesterlændinge og korandyrkerne.

Den amerikanske venstrefløj, med bl.a. den også i Danmark meget læste Noam Chomsky i spidsen, reagerede på terroren ved at kræve, at der nu skulle tages fat på det, de kaldte terrorens "virkelige årsager". Altid er de parate til at undskylde terroristerne med alskens omstændigheder, hvorved USA, Vesten og Israel gøres til det egentlige onde, der skal ned med nakken. Derefter skal en "retfærdig" verden oprettes, og kun da kan man forlange anstændig adfærd af de såkaldte "undertrykte". En sådan verden vil naturligvis aldrig blive virkelighed, men for venstrefløjen er den egentlige virkelighed, som den faktisk eksisterende virkelighed holdes op imod og fordømmes ud fra.

For sådanne utopister er forræderi en højere form for patriotisme. "Forræderi" mod eget land er troskab mod menneskeheden, troskab mod ens lands sande mission.

Som muslimerne, der drives til Hellig Krig af Paradisønsket og ønsket om at erobre land for Allah (ikke af "fattigdom", "Israels aggressioner" eller lignende), har venstrefløjens folkene egentlig aldrig været drevet af forargel-

se over Vietnamkrig, ulighed eller den slags. De drives af den jordiske paradisdrom, hvor ud fra de nærer absolut had mod deres egne eksisterende samfund, uanset hvad disse gør.

Efter kommunismens sammenbrud er utopien dog blevet stadig mere uklar. Der er mangel på positive, alternative visioner, og hadet mod "de kapitalistiske samfund" er derfor mere og mere ren, nihilistisk ødelæggelsestrang. Igen som hos Osama-ætlingene fra 11. september.

Det er vigtigt at fatte, hvor udbredt det dødelige had mod Vesten er i Vestens egne akademiske og kunstneriske kredse. Dets eksponenter får Nobel- og Pulitzerpriser og er blandt de allermest kendte "humanister". Vigtig er fx historikeren Hobsbawm, uhelbredelig stalinist, der har leveret den toneangivende historiske tolkning af det 20. århundrede.

Horowitz fremholder, hvordan hele akademiske felter såsom "kulturstudier", "kvindestudier", "afroamerikanske studier" og "amerikanske studier" principielt er et angreb på USAs historie og samfund, der skal

David Horowitz - grundlæggeren af internetmagasinet Front Page Magazine, der kan findes på adressen: www.frontpagemag.com

"dekonstrueres", nedbrydes. Studiet af amerikansk kommunisme er nu i hænderne på akademikere, der "åbent bifalder og undskylder en af de blodigste ideologier i menneskets historie". Selv jurastudiet er generelt gennensyret af veritabelt had mod det bestående samfund, hvis angiveligt racistiske og undertrykkende væsen skal afvikles via politisk korrekt lovgivning.

Hadet mod Vesten er - også i Europa - den selvfølgelig grundtone i alle disse kredse, der som ingen andre har opnået et privilegeret parasitliv på Vestens produktive succes.

Naivt tror de det muligt at instrumentalisere islam til at undergrave Vesten og indføre deres "nye verdensorden", men de indser ikke, at de selv, "modernitetens" og "frigjorthedens" selvudnævnte profeter, vil blive den nye verdensmagts første ofre.

Muslimers fremfærd er jo ganske uforståelig for de progressives overdrevent "rationelle" verdensbillede, som antager, at der er virkelige klagepunkter og dermed løsninger ved enhver konflikt. De tager med andre ord ikke muslimerne alvorligt, men tror, at der bag de religiøse motiver er de fornævnte "virkelige årsager", som kan fjernes af velmenende politisk magt. Som det hedder i en antikrigs-protestsang mod George W. Bush: "At være rar er alt, der behøves i denne triste verden". (Sikkert søde toner i Saddams ører...)

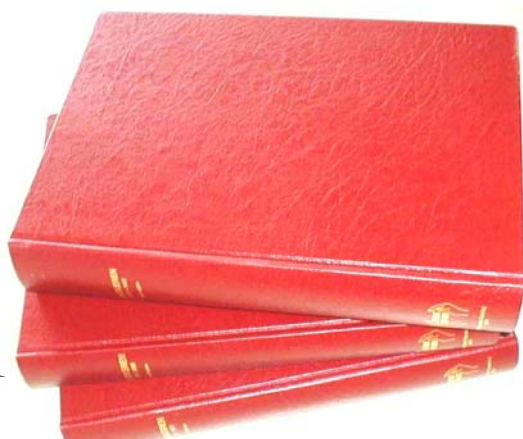
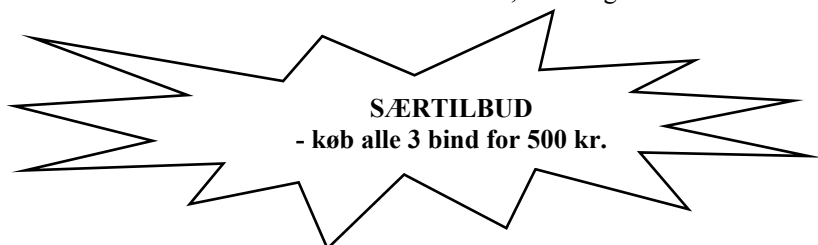
Der tales nu om "social retfærdighed" i stedet for "klasseløst samfund", "nærdemokrati" i stedet for "al magt til sovjetterne", men målet er det samme for Vestens "åndelige eliter", og u-landene taler selvfølgelig villigt deres nyttige idioter efter munden. Verdenskonferencen i Durban mod intolerance, der (vel tilfældigvis) blev afholdt lige før 11/9 01, viste dette vanvid i lys lue: U-landenes diktatorer udpegede USA, Storbritannien og Israel som skyldige i alverdens racisme, slaveri og undertrykkelse, skønt det netop var englænderne og amerikanerne, der indførte demokratiet og ophævede slaveriet, som siden historiens start havde været global praksis (og stadig er det i islamiske lande).

Rammende udpeger Horowitz "World

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** -
fra starten til udgangen af 2000 i 3 flotte bind:

- 10-50 Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register **200 kr.**
10-51 Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register **200 kr.**
10-52 Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register **200 kr.**

Peter Neerup Buhl:

30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.
30-11	"Fornuftens jordiske redskab?" - 100 år med de radikale" (96 sider)	60 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om ledfærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionkampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.
50-03	Åse Clausen Bjerg: "En lærke letted - sandheden om løgnen i det 'korrekte' Danmark"	70 kr.
50-04	G. G. Galster: "Rene griserier" (det ikke spor urene dyr, historisk set)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskeren !

Vinder af lodtrækningen denne gang:
Peter Jensen, Frederiksberg
- bøgerne er på vej med posten

Social Forum" som nutidens kommunistiske Internationale. Snigløbet mod det frie Vesten, hvis velfærd må brødføde store dele af den utaknemlige omverden, planlægges her af cubanere, columbianske terrorister, islamister - og stats-

støttede "NGOer" og deltagere fra det hadede Vesten, marxisternes arvinger, der ser sig selv som "verdensborgere" i stedet for borgere i de nationer, der garanterer deres velfærd og frihed.

Horowitz' bog handler om amerikan-

ske forhold, men også i Europa har en stor del af eliten jo i praksis indgået alliance med vore dødsfjender. Bogens emne er derfor mindst lige så relevant for os. Horowitz konkluderer:

"Menneskesindet er et interessant organ. Det er i stand til at bygge fartøjer, der kan nå det ydre rum, eller at udvikle våben, der kan dræbe millioner af mennesker. Det kan bruge fornuftens kraft til at argumentere for næsten hvad som helst og benægte eksistensen af de mest indlysende kendsgerninger. Og disse benægtelser kan udgøre de centrale temaer for landsdækkende bevægelser for 'fred' og 'social retfærdighed' og kan endda påvirke de toneangivende politiske kampagner."

Herimod står de, der ser Vesten ikke som det højeste gode, men som det mindste onde, uden hvilket verden ville være et uendeligt mere grusomt, uretfærdigt og tragisk sted, end den er i dag.

Peter Neerup Buhl

Hadet mod Vesten - i Vesten - udgår fra de kredse, der som ingen andre har opnået et privilegeret parasitliv på Vestens produktive succes. Naivt tror de det muligt at bruge islam til at undergrave Vesten med for at indføre deres "nye verdensorden". De tror, at der bag Islam-ideologiens religiøse motiver er "virkelige årsager", som kan fjernes af velmenende politisk magt ...

Globaliseringen set med fjendtlige øjne

Ian Buruma og Avishai Margalit:

Aftenland - Vesten set med fjendtlige øjne

(Lindhardt og Ringhof, 151 sider, 198 kr.)

Kort efter Nietzsche havde afsluttet sit livsværk, skrev Oswald Spengler "Aftenlandets undergang" om Vestens "hule, materialistiske, gudløse middel-mådige civilisation", og lagde sig tæt på den folkeligheds-forherligende tradition som Herder og Fichte havde indledt, da Tyskland samledes efter Napoleonskrigene.

Ian Buruma er mangeårig redaktør af Far Western Economic Review og har skrevet fine bøger om bl.a. japansk kultur og amerikansk neoimperialismes gavnlighed.

Denne bog tager udgangspunkt i World Trade Center-terroren og forklarer, hvordan de rigeste lande altid er blevet kaldt kulturløse af de knap så rige, og den nationalisme, som fik japanerne til at angribe Pearl Harbour, bliver i bogen paralleleret med Islams globale terror, som jo efter Bali og Madrid danner et tydeligt mønster.

Russisk pan-slavisme i Zar-tiden er en parallel misundelse. Og da tyskerne op-splittedes i varig svaghed efter 30-årskrigen, opstod Herder og Fichte, der

udviklede lærde tanker om egen spirituel overlegenhed.

Kina smadredes varigt af opiumskrigen og Japan var i 1854 tæt ved samme skæbne, men kopierede i hast Vesten.

Heinrich Heine, der foretrak det frihedsglade franskmænd for de kuede preussere, spåede klogt: "Under overfladen af Kants filosofi, Fichtes transcendentalisme og tysk naturfilosofi er der en oldgermansk krigsånd, der en dag vil få den franske revolution til at ligne en skovtur" (History of Religion and Philosophy in Germany) 1835:

Man kan hævde om konfuzianerne i Fjernøsten, at de måtte slå igen i nød-væрге, og noget lignende kan argumenteres efter Versailles-freden, men islam har altid været den aggressive part, og pavens undskyldning til dem for korstogene er urimelig, for Europas korsfare-re søgte at befri det brutalt erobrede Jerusalem og forsinke de let forudsigelige angreb på Europa, især Balkan.

Oliver Roy:

"Globalised Islam, The search for a new Ummah"

(2004, Hurst, London, 349 sider).

Denne bog søger at angribe Samuel Huntingtons "The clash of civilizations" og Bernard Lewis' bøger, der advarer

imod konfrontation med Islam.

Den søger at beskrive muhamedanismens fornyelser som forbrugerisme - Mecca-Cola, halalslagtere, og de unge pigers anti-autoritære oprør under en hijab.

Den søger at sidestille autoritære magthavere i arabiske lande med protestantiske vækkelsesbevægelser!

Al-Queda gøres til "Karl Marx og anti-imperialisme".

Jihadisterne ser sig som avantgarden i en ny global muslimsk ummah, og de rekrutterer helligkrigere imod den ny internationalistiske USA kultur.

Ved at beskrive de fremmede i Vesten som svage, opsplittede og ATTAC-agtign skabes et billede af et margint og ufarligt problem.

Altid bør der overfor sådan bagatellisering fastholdes en skillelinie mellem "vold" og "ord".

Globalisering, der handler om frihandel og massefabrikation, har ingen noget imod.

Men brandsårs-patienter, der led efter S-togs-eksplosionerne i Madrid og de mange døde, bør aldrig ses som et margint problem.

Og demokratiets sårbarhed for eksplosive socialudgifter og især gradvis magtovertagelse via formeringsbomben bør være vigtigste emne på alle debatter, hver dag ...

Bo Warming

Kampen mod civilisationens fjender

Lee Harris:

Civilization and Its Enemies. The next stage of history.

(Free Press, 2004. 232 sider. \$ 26).

"Historien er oversået med vrag af nationer, der har vundet en smule i fremskridtsånd på bekostning af en stor portion hård mandighed, hvorved de har beredt sig selv til at blive ødelagt, så snart verdens bevægelser gav mulighed for det."

Med dette citat begynder Lee Harris sit epokegørende historiefilosofiske forsvaret for Vestens ret til at forsvare sig mod de kræfter, som brød ud i lys lue 11. sept. 01.

Harris udvikler, hvorledes Vesten nu har en dødsfjende, hvad enten vi vil eller ej. Uanset hvilken politik vi fører for at imødekomme denne fjende, vil han stadig dræbe os. Fjenden "hader os ikke mere for vore fejl, end han hader os for vore dyder. Han ser verden på en anden måde, end vi gør, og i den verden, han ser, er vi fjenden. Det er svært for os at forstå, men det er nødvendigt, hvis vi skal fatte, hvad begrebet fjende betyder."

Vesterlændinge kan nægte at se andre som fjender, men vi må indse, at andre ser os som sådanne, og reagere derefter. "Hvis din fjende består af mænd, der ikke viger tilbage for noget, der er villige til at dø og at dræbe, så må du finde mænd til at kæmpe på din side, der er villige til at gøre det samme."

Her er det selvfølgelig vigtigt at anerkende den fundamentale etiske forskel, der er mellem hensynsløse barbarers angreb og hensynsløsheden hos en civilisation, der forsvare sig for at overleve.

Harris ser nutidens muslimske ideologer i samme lys, som han ser fx kommunister, nazister og fascister. De angriber alle verden ud fra en "fantasi-ideologis" standpunkt, som ikke kan gå på kompromis. Kapitalister under Lenin, jøder under Hitler og etiopere under Mussolini ville ikke have kunnet redde sig ved at love bod og bedring. De var uhjælpeligt ideologiens ofre, uanset hvad de gjorde, ligesom vesterlændinge nu er det for muslimernes jihad. De ideologiske fantasters mål er ikke rationel, materiel vinding eller noget andet konkret; fjenden har sin fastlagte rolle i ideologens indre mentale

teaterstykke - for muslimernes vedkommende er Muhamed manuskriptforfatteren.

Dermed er Harris uenig med Samuel Huntington, som ser Vestens konkrete politik som vigtig udløsende faktor i civilisationernes sammenstød. For Harris har sammenstødet hele tiden været indfældet i islams ideologi, og i lyset af, hvad der er sket, siden Huntington fremkom med sine teser, synes Harris at have ret.

Harris udvikler de fundamentale forskelle mellem Vesten og den islamiske verden. Hos os har en primært protestantisk pligtteologi i århundreder sat tonen; den enkeltes samvittighed byder at tjene fællesskabet og være nyttig uden ydre tvang. I yderste kontrast hertil står den muslimske "ære og skam", hvor man snyder og bedrager, så snart andre vender ryggen til. Hertil kommer, at for at få sit verdensbillede forankret i

I Vesten udlever muslimerne frit deres ideologiske fantasier uden krav om resultater i den virkelige verden ...

virkeligheden er det afgørende, at man rent konkret selv har skabt sit eget materielle grundlag. Muslimerne er i dag den første verdensmagt, der intet har præsteret selv. Det skyldes udelukkende Vestens høje etik, at vi har betalt for olien og ikke uden videre har taget, hvad vi havde brug for. Derved er muslimerne uden egen indsats kommet til rigdom, hvormed de har købt Vestens våben. De kunne lige klare at styre fly, de ikke selv kan bygge, ind i skyskrabere, de ikke selv kan bygge.

Som forkælede børn har muslimerne af Vesten fået frie rammer til at udleve deres ideologiske fantasier uden krav om resultater i den virkelige verden. Det måtte selvfølgelig køre mere og mere af sporet og kamme over, og børnene vender sig mod dem, der har næret og klædt dem. Som Harris skriver, er der såvist et værdihierarki for kulturer: Sansen for, hvad der er realistisk, er en konstant. Det kan ret præcist måles, hvor god hver enkelt kultur er til at stå på egne ben og besvare de konkrete ud-

fordringer, den fysiske verden byder på. Tager omverdenen stødet og er "tolerant" over for udskjelser, modnes de pubertære kulturer aldrig.

Harris minder muslimerne om, at de faktisk er ganske svage, og provokerer de Vesten med mere terror etc., lægger Vesten til slut sine civiliserede handsker og knuser simpelthen den islamiske verden.

Pga. faren fra umodne stater, der ikke kan styre eller direkte opmuntrer islamiske bander, fremsætter Harris et nyt suverænitetsbegreb: I det 21. århundrede kan en stat ikke selv få lov til at definere sig som suveræn, hvis den reelt ikke har gjort sig fortjent til det. Vesten/USA har ret til med indgreb at fastholde deres civilisatoriske standarder og forsøge at få dem til at slå rod i terrorens arnesteder (fx Afghanistan og Irak) til egen fordel.

Mange vesterlændinge har undsagt deres eget civilisatoriske grundlag og følger som muslimerne uproduktive eller kontraproduktive "fantasi-ideologier", ifølge hvilke fx verden bliver mere fredelig bare ved, at man udtaler ønsket om det. Ideologer mener, at deres fantasier er bedre end virkeligheden, men de glemmer, at de ikke er virkelige. Holdningen svarer til, at man anser sig for en større forfatter end Tolstoj, fordi man har til hensigt at skrive en roman, der er bedre end "Krig og fred". Den skal altså bare lige skrives først...

I en fin filosofihistorisk udredning viser Harris, at "kosmopolitter" lige fra det gamle Grækenland ikke var folk, der tog hele verdens pligter på sig, men tværtimod dem, der ingen som helst konkrete pligter ville have. Som han konkluderer: "Det historiske valg, vi står overfor, er ikke mellem kosmopolitisme og etnocentrisk partikularisme, men mellem faktiske historiske fællesskaber, der i høj grad inkarnerer den liberale civilisations værdier, og de, der ikke gør det."

Den eneste mulighed for de intellektuelle er ifølge Harris, at de gennemgår en "forståelsesmæssig terapi", der får dem til at fatte, at fx et begreb som tolerance ikke bare kan indføres, men vokser frem i en konkret social sammenhæng via en proces af prøv og fejl. Venstrefløjen skal altså igennem en lignende virkelighedsbesindelse som muslimerne, før de kan deltage i den videre opbygning af civilisationen.

Peter Neerup Buhl

Når problemløseren gøres til problemet

René Monzat:

**Les voleurs d'avenir.
Pourquoi l'extreme droite peut
avoir de beaux jours devant elle.**

**(Les éditions Textuel, 2004. 174
sider. 19 euro).**

Titlen på denne bog, "Røverne af fremtiden: Hvorfor det ekstreme højre kan have gode dage foran sig", antyder jo tendensen, at her er en modstander, som frygter "højrefløjens" kommende succes. Fair nok, men så skal man selv have noget troværdigt bedre at komme med.

Mere eftertænkning end så mange andre kritikere indrømmer journalisten Monzat, at de, der stemmer på Front National etc., ikke nødvendigvis er nogle svin, men hans overordnede forståelsesramme er, at de nationalistiske partier i Europa "forfører" vælgerne, der nærer en velbegrundet frygt pga. mange aktuelle udviklingslinjer. Det er bare de "højreekstremes" løsningsmodeller, der er kontraproduktive og fører til barbari i stedet for at redde den europæiske civilisation.

Over for Le Pens vision om at opdele verdensøkonomien ud fra homogene kulturelle regioner, idet kulturen opfattes som afgørende faktor, og over for nationale intellektuelles påpejning af, at menneskerettigheder i praksis er et in-

teresseinstrument for nogle grupper mod andre, sætter Monzat den velkendte "globale solidaritet". Men er det ikke netop denne "solidaritet", der ganske ensidigt og uden at møde taknemlighed udøves af Vesten, som nu er ved at køre denne i sæk?

Og er det ikke, fordi de eneste rationelle løsninger herpå er blevet stemplet som selve definitionen på såkaldt "højreekstremisme", at hele resten af det politiske spektrum er handlingslammet og kun kan komme med pseudoløsninger, som netop ikke vil tilfredsstille de med god grund utilfredse vælgere?

På samme måde med de indenrigspolitiske problemer: Her er det ifølge Monzat højreekstremismens kendetegn, at den "bruger" kriminaliteten til at mobilisere indfødte mod indvandrene.

Også her mangler et rationelt svar på, hvorfor europæerne frivilligt skal lade sig bebyrde med fremmedkriminalitet, der nu i 3. generation ikke synes at lade sig løse, så længe muslimerne overhovedet er her.

Monzat synes som så mange andre grundlæggende at have misforstået fronterne. Ifølge forfatteren virker "højreekstremismen" som den mest kraftfulde modstander af moderniteten. Men er de utallige millioner af muslimer i Europa da "modernitetens" budbringere? Fremstår den konkrete indvandringsmodstand ikke stadig mere klart som "modernitetens" mest faste bastion? Det antydes endda af Monzats gennemgang af, hvordan højreekstremi-

ster mere og mere accepterer f. eks. moderne familie- og seksualnormer i konflikten med islam, så modstanden mod denne er den eneste gennemgående ideologiske "kerne" for alle fraktioner.

Men for Monzat er opdelingen den typiske, at på den ene side står de, der som præsident Bush, Le Pen og bin Laden taler om civilisationernes sammenstød, og på den anden side står de, der går ind for en positiv, opbyggelig udnyttelse af den velbegrundede utilfredshed. Som om at disse sidste kan undgå civilisationssammenstødet ved at fortie dem! Eller rettere: De kan selvfølgelig undgå dem ved bare at give efter for aggressorer à la bin Laden og bedrefølelse udskælde dem, der vil et forsvar. At tale om "civilisationernes sammenstød" er så vist ikke en selvopfyldende profeti, som Monzat hævder. Muslimerne klarer fint at fremkalde dem, uden at vi taler om det. Men i den situation vil et uforsvaret Vesten givetvis opleve en "regression", der er langt værre end den, Monzat påstår, at "højreekstremismen" ved magten vil medføre.

Monzat observerer, at modstanden mod Le Pen ved præsidentvalget i 2002 generelt manifesterede sig "imod", ikke "for" noget. Det ser han med rette som et problem for modstanderne, men det er altså ikke tilfældigt. Der er skabt en grundlæggende mentalitet, som gør det umuligt for alle andre end såkaldte "højreekstremister" at foreslå realistiske, nødvendige tiltag. Disse er stemplet som så moralsk underlødige, at det i Frankrig er socialt meget vanskeligt at erklære sig som Front National-tilhænger. Mekanismen virker også i Danmark, hvilket f. eks. kunne ses ved sidste folketingsvalg, hvor "exit-polls" på valgdagen for Dansk Folkeparti så dårligere ud end resultatet, fordi folk ikke engang turde sige, hvad de lige havde stemt! Hvorimod man kan tænke sig, at f. eks. Enhedslistevælgere strålende af trodsig stolthed bekendtgjorde deres kryds (skønt de derved netop har støttet undergangskursen).

Med rette fastslår Monzat, at de politikere, der som hovedargument slår på deres holdningers "anstændighed", er de mest uanstændige, thi deres opgave forpligter til konkrete løsninger. Her kommer Monzat dog også selv til kort. Det er derfor, "højreekstremisterne" kan se en (politisk) god fremtid i møde.

Der er skabt en grundlæggende mentalitet, som gør det umuligt for alle andre end de såkaldte "højreekstremister" at foreslå realistiske, nødvendige tiltag ...

Peter Neerup Buhl

Musliminfiltration af USAs magtapparat

Paul Sperry:

Infiltration.

How Muslim spies and subversives have penetrated Washington.

(Nelson Current, 2005. 360 sider. \$ 24.99).

I 2003 udgav journalisten Paul Sperry bogen "Crude Politics", der grundigt dokumenterer, at USAs oliepolitik reelt prioriteres højere end kampen mod terror - ikke mindst i relation til Bushyndlingene Saudi-Arabien. I "Infiltration" vender han med samme grundighed blikket indad og afslører, hvordan ekstreme muslimer har fået indflydelse alle mulige og umulige steder i USAs sikkerhedsapparat.

Den, der er vant til at høre mediernes klagesange om "antimusliske stemninger" og "patriotisk ensretning" i USA, må knibe sig selv i armen ved læsningen af den utrolige amerikanske naivitet og lemfældighed. Man tror, det er løgn, men Sperry har lagt sin dokumentation frit tilgængelig på www.SperryFiles.com.

De mest populære, "mainstream" muslimske ledere taler i snævrere kredse om demokratiets undergang og islams endelige sejr. Alligevel er de regeringsrådgivere med adgang til Det Hvide Hus.

FBI's arabiske oversættere, der er det afgørende led ved afsløringen af terrorister, festede og spiste kager i anledning af angrebet 11. sept. 01. Tolke, som bevisligt har fortiet og fordrejet dokumentation eller helt nægtet at oversætte, er ikke blevet fyret - det er deres kritikere derimod.

FBI's overordnede hensyn har været "respekt for minoriteter", ikke terroristjagt.

USAs transportministerium giver store bøder til flyselskaber, der tjekker arabiske passagerer ekstra grundigt. Man er så nervøs for beskyldninger for diskrimination, at arabiske terrormistænkte ikke står opført som arabere i sikkerheds-databaser, men blot kaldes "hvide" eller endog "latinamerikanere".

Fhv. vicepræsident Al Gore var formand for den kommission, der udarbejdede retningslinjer for, hvad der måtte registreres, og det førte til det politisk korrekte og ubrugelige resultat, at hverken flypassagerers nationalitet, etnicitet,

religion eller køn måtte bruges som identifikation!

Mange muslimer har stadig job ved lufthavnenes sikkerhedstjek (det var muslimske vagter, der "overså" kaprernes knive 11. sept.). Tilsørede kvindelige vagter, der gør passagerer utrygge, har fået store erstatninger og er genansat, hvis de er blevet fyret. Amerikanske domstole har givet bøder på op til 300.000 dollar til arbejdsgivere, der pga. angivelig "diskrimination" har fyret endog illegale indvandrere - selv om det er forbudt overhovedet at ansætte illegale!

For ikke at fornærme muslimer vil FBI ikke bruge mere loyale arabisktalende jøder. Det svarer til, at USA under 2. Verdenskrig ikke ville have brugt jødiske soldater i kampen mod nazismen, fordi det kunne fornærme tyskere...

Imamer får lov at prædike "hellig krig" blandt de 200.000 muslimske indsatte i amerikanske fængsler, hvor fremtidens terrorister søges rekrutteret af al-Qaida.

I amerikanske atomlaboratorier arbejder mange eksperter fra muslimske lande - selv Iran og Syrien - under lemfældige sikkerhedstjek.

Helt absurd er David Hossein Safavian, der har talrige islamaktivistiske forbindelser, leder af regeringens generelle serviceadministration, der har viceværtsfunktion for mere end 1.600 regeringsejede bygninger og altså fri adgang

dertil. Safavian har sørget for, at talrige små "minoritets"-virksomheder, primært arabiske, har fået kontrakter til at udføre sådant arbejde.

Paul Sperry påpeger, at den "grønne fare" (muslimer) er langt større, end den indre "røde fare" nogensinde var. Kommunistsympatisører var oftest fredelige dilettanter, mens de langt talrigere muslimer vil dø for deres sag og hellere end gerne vil trække tusinder med sig. Sperry beskriver malende den for os væsensfremmede muslimske mentalitet, hvor bedstemødre fester og glæder sig, når deres børns sønner står for at skulle miste livet i en selvmordsaktion. Det har intet at gøre med "fattigdom" eller "uvidenhed". Og han understreger, at det, der kaldes "radikal islam"/"islamisme" simpelthen er islam i praksis. Men ingen FBI-folk læser koranen og aner derfor ikke, hvilken generel trussel de står overfor. F. eks. kaldte FBI's ledelse i 2002 American Muslim Council "den mest mainstream muslimske gruppe i USA". I 2004 erkendte grundlæggeren at have planlagt terror og er nu bag tremmer.

George W. Bush udviser en lignende naivitet, når han udtaler, at bin Laden bare har "kapret" og "perverteret" en ellers fredelig religion. Sperry kommenterer, at bin Laden tværtimod mere end de fleste muslimer har fulgt sin tros bogstav. Han drives af islams rene version,

Paul Sperry påpeger, at den "grønne fare" (muslimer) er langt større, end den indre "røde fare" nogensinde var. Kommunistsympatisører var oftest fredelige dilettanter, mens de langt talrigere muslimer vil dø for deres sag og hellere end gerne vil trække tusinder med sig. En ny "mccarthyisme" med fokus på muslimer vil være sagligt velbegrunder. Hellere 1.000 muslimer for få på centrale poster end én for mange.

ikke en perverteret. Bush har også helt ahistorisk hævdet, at moskeer på linje med kirker og synagoger har formet USA.

Den sorte muslim Ihsan Bagby, der af amerikanske medier præsenteres som en af USAs ledende islamekspert, har mere realistisk udtalt: "I sidste instans kan vi aldrig fuldt ud blive borgere i dette land, for der er ingen måde, hvorpå vi kan engagere os fuldt ud for dette lands institutioner og ideologi."

Dr. Ali Sina supplerer: "Hvad er forskellen mellem en moderat muslim og en terroristisk muslim? Jeg er selv tidligere muslim, og min lange og omhyggelige analyse har ført mig til den konklusion, at den eneste forskel er, at den sidstnævnte vil starte hellig krig mod de vantrø nu, mens den førstnævnte vil vente, til muslimerne er stærke, og så angribe."

Muslimerne hykler og fremmedhed fremgår af en udtalelse af Omar M. Ahmad, grundlægger af en ledende islamlobbyorganisation i Washington. Han deltog i National Cathedral for at "sørge" efter 11. sept. 01, men i 1998 udtalte han: "Islam er ikke i USA for at være ligestillet med nogen anden tro, men for at blive dominerende. Koranen bør blive den højeste autoritet i USA, og islam den eneste tilladte religion på Jorden."

Professor Sami al-Arian, der har gæstet både Clinton og Bush i Det Hvide Hus, og hvis arbejde skaffede Bush de altafgørende muslimske stemmer i Florida i 2000, beskrev i en tale til et muslimsk publikum kampen mellem islam og Vesten: "Vi er i en kamp på liv og død, en kamp om skæbne og fremtid mod det vestlige overherredømme og tyranni, som venter på at kontrollere de

muslimske nationer for at stjæle fra dem og gøre dem til slaver."

Også den muslimske aktivist Abdurahman M. Alamoudi har været gæst hos både Clinton og Bush. Han har erklæret sin støtte til Hamas og Hezbollah og beklaget, at al-Qaidas 1998-ambasadedeterror ikke dræbte flere amerikanere. Desuden blev han afsløret, da han ville indsmugle penge til støtte for libyske terrorplaner.

Sperry viser eksistensen af et udbredt Muslimsk Broderskabs-netværk i USA, der fungerer som en mafia ("mafia" stammer sigende fra det arabiske ord "maehfil", der betyder sammenslutning). Muslimerne har deres egne faglige, uddannelsesmæssige, juridiske etc. organisationer, sammenknyttet af denne mafia. Ikke mindst moskeerne er vigtige knudepunkter. I 1980 var der 481 anerkendte moskeer i USA, nu er der 1.209. Herfra distribueres bl.a. saudisk opviglerlitteratur. FBI-agenten John Vincent fortæller Sperry, at "tilsyneladende støtter alle muslimer i USA terrorisme på en eller anden måde. De ved præcis, hvad pengene går til."

Et medlem af en saudisk-kontrolleret moske forklarer, at alle muslimer er forenet i en blodpagt under Ummaen, det globale muslimske fællesskab, så "hvis man sårer en muslim ét sted i verden, er det som at sårer alle muslimer." Alle vil reagere, om det så betyder selv-ofring på USAs gader.

Med præsidenten i spidsen tror de ledende amerikanere, at de jager nogle "få koldblodige mordere", ikke en dødsfjende i skikkelse af muslimerne i samlet flok. FBI-chefen Mueller nægter endda at bruge ordene "islam" og "terror" i samme sætning. En mellemløber i FBI udtaler til Sperry om sin organisations viden om muslimerne: På en skala fra 1 til 100 ligger den på 20.

Blandt Sperrys råd i slutningen af bogen er bl.a., at USA bryder det tætte forhold til saudierne, men dem er Bush helt fedtet ind i. Sperrys bog giver et lille kig ind i, hvordan selv det vestlige land, der fører an i "kampen mod terror", er helt uden forståelse for den kamps perspektiver og dimensioner.

Selvfølgelig ville en bog, der gik bag om kulisserne i Europa, være endnu mere foruroligende læsning, så der er intet andet at gøre end at forsætte med at fremme den stadig kun alt for spæde "islamofobi".

Ingen opgave er mere påtrængende. En ny "mccarthyisme" med fokus på muslimer vil være sagligt velbegrunnet. Hellere 1.000 muslimer for få på centrale poster end én for mange.

George W. Bush har udtalt, at bin Laden bare har "kapret" og "perverteret" en ellers fredelig religion. Sperry kommenterer, at bin Laden tværtimod mere end de fleste muslimer har fulgt sin tros bogstav. Han drives af islams rene version, ikke en perverteret. Bush har også helt ahistorisk hævdet, at moskeer på linje med kirker og synagoger har formet USA. Dr. Ali Sina supplerer: "Hvad er forskellen mellem en moderat muslim og en terroristisk muslim? Jeg er selv tidligere muslim, og min lange og omhyggelige analyse har ført mig til den konklusion, at den eneste forskel er, at den sidstnævnte vil starte hellig krig mod de vantrø nu, mens den førstnævnte vil vente, til muslimerne er stærke, og så angribe."

Menneskenaturens anlæg for etnisk strid

Bradley A. Thayer:

Darwin and International Relations: On the Evolutionary Origins of War and Ethnic Conflict.

(The University Press of Kentucky, 2004. 425 sider. \$ 40).

At der bag de umiddelbare årsager til krig og konflikter ligger dybere drifter, har der vel altid været en fåget forståelse af blandt historikere, politologer og sociologer. Hidtil er litteraturen med en eksplicit formulering af betydningen af menneskets biologiske dispositioner dog meget sparsom. Emnets historiske belastning såvel som dets tværfaglige karakter har hindret en akademisk etablering.

Det kan dog selvfølgelig ikke være uden betydning for menneskets nuværende adfærd, at vores forfædre har levet 250.000 generationer som jægere og samlere, 400 generationer i landbrugs-

"Succes eller fiasko for en af vores egne meget små interesser forekommer at være af langt større vigtighed og vækker langt større glæde eller sorg, langt mere begær eller afsky, end det største problem for andre, som vi ikke har nogen særlig forbindelse med" - sådan formulerede den britiske samfundstænkner Adam Smith den vidt og bredt oversete selvfølgelighed, at enhver er sig selv nærmest ...

samfund og kun 8 generationer i industrisamfund. Vores instinkter er præget af førstnævnte livsform og næppe tilpasset den sidstnævnte.

Som Bradley A. Thayer gør det i nærværende bog, må det imidlertid altid huskes, at biologi for mennesket ikke er "skæbne", blot "god statistisk sandsynlighed". Mennesket kan vælge at handle mod sin natur, men pointen, som historien dokumenterer, er bare, at vi som regel ikke gør det - særlig ikke, når vi handler som del af grupper, hvor instinktivt sammenhold og hierarki tager over.

Evolutionsteori giver med Thayers ord et videnskabeligt fundament for den "realistiske skole" inden for politologien; forklarer altså hvorfor egoisme og stræben efter dominans hersker og må herske i internationale relationer.

Det "fredelige, primitive folk" er om noget en myte. Sandheden er den stik modsatte. Statistik viser til overflod, at jo nærmere naturtilstanden, samfund er, desto oftere ligger de i strid, og desto større er grusomhederne og tabstallene i konflikter. F. eks. har stammer i New Guinea i det 20. århundrede haft tab i kamp, der svarer til, at USA hvert år mistede 630.000 mand i krig. (USAs samlede tab i hele perioden 1940-75 var på 373.000). Den "naturlige" taktik over for en fjende synes at være at stikke ild på boligerne og skyde beboerne i ryggen, når de løber ud.

Overlevelse i en anarkisk og farlig verden dikterer nødvendigheden af gruppe-medlemskab og tendens til konformitet med gruppen. Valg, der styrker gruppesammenhold, er i dybeste forstand rationelle, idet de fremmer overlevelse.

Differentieringen mellem "os" og "de andre" (ingroup/outgroup) forklares af evolutionslæren, men allerede økonomen Adam Smith vidste det: "Succes eller fiasko for en af vores egne meget små interesser forekommer at være af langt større vigtighed og vækker langt større glæde eller sorg, langt mere begær eller afsky, end det største problem for andre, som vi ikke har nogen særlig forbindelse med."

I Vesten i dag interesserer mange sig dog også for fjerne menneskers skæbne, men som Thayer beklagende påpeger, er det faktisk kun i den vestlige kulturkreds, at nogen gør det. Det kan tilføjes, at særlig Islam synes at guddommelig-gøre menneskeartens negative drifter over for udenforstående, hvor det omvendt vil være overlevelsesfremmende

for os, at vi ikke forkvakler vores naturlige instinkter mod dem. Thayer gør meget politisk korrekt en del ud af at beskrive, hvordan samfund via medier, uddannelse m.v. kan lære at gøre fremmede til en del af "os", men spørgsmålet er selvfølgelig, hvor klogt det vil være, hvis denne empati ikke er gensidig.

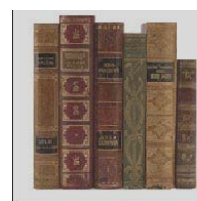
En nation får styrke fra de biologiske instinkter via troen på fælles herkomst, hvorfor moderne "nationalismeforskning" o.lign. tapper os for kraft, der stadig vælder frem med naivitetsens fulde styrke i andre verdensdele - i en epoke, hvor disse også demografisk er i offensiven.

Her er jødernes sammenhængskraft i et ocean af muhamedanere forbilledlig, klassisk udtrykt af Sigmund Freud: Han følte sig "uimodståeligt" knyttet til andre jøder af "mange dulgte og følelsesmæssige kræfter, der var stærkere, jo mindre de kunne udtrykkes i ord, så vel som af en klar bevidsthed om indre identitet, en dyb erkendelse af at dele den samme psykiske struktur." Et stadium, mange danskere i dag føler sig "hævet" over - med muligvis fatale konsekvenser.

Mennesket kan "indoktrines" til hensynsløshed over for andre grupper - men desværre også til selvkritik og livsuelighed. Etniske instinkter er dog et resultat af evolutionen på linje med at spise, sove og have sex. Ligesom sundhedsapostle kan få mange til at spise mindre, kan "antiracister" opdrage folk til fremmedaccept, men helt undvære mad kan imidlertid ingen, ej heller kan nogen helt undgå at skelne mellem "os" og "dem". Og når knaphed og krise indtræder, gælder det om at spise, hvad man kan - og at sætte sine egne i første række.

Overflod og velstand er historiens undtagelser, og bygger man sit samfund og sin ideologi på dette "fundament", bliver man det første offer, når den uundgåelige krise indtræder. Evolutionen "lærer" os ikke at opføre os som dyr, men advarer om, at dette kan blive resultatet, hvis den sunde skepsis og de forbehold, vi instinktivt føler, helt undertrykkes.

Peter Neerup Buhl

Ikke en nydansk - men en ny, dansk sang:

Nu sænker vi vort flag

Tekst: Ole Hyltoft, 2004

Melodi: Bodil S. Clausen, 2004

1.

*Nu sænker vi vort flag, det hvide røde.
Det flag, som får vort hjerte til at gløde.
Det glider ned i by og havn og have.
Vi ta'r imod det som en kostbar gave*

3.

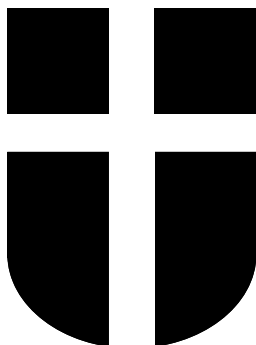
*Det, som slår smæld i livets hårde storme,
Men også mildt og smidigt la'r sig forme
Af vores vejrlig, vor natur - alt dette,
Som vi i tidens løb fandt var der det rette.*

2.

*Vi ta'r imod vort flag i somrens lunde.
Vi ta'r imod vort flag i vintrens sunde.
Vi ta'r det røde flag i vore hænder,
Det Dannebrog, som alle landsmænd kender.*

4.

*Nu gi'r vores flag lidt nattehvide.
I morgen tidlig skal det atter smile
Og bølge frit og frejdigt over stammen.
Det flag, som holder hele Danmark sammen.*

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmier her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*